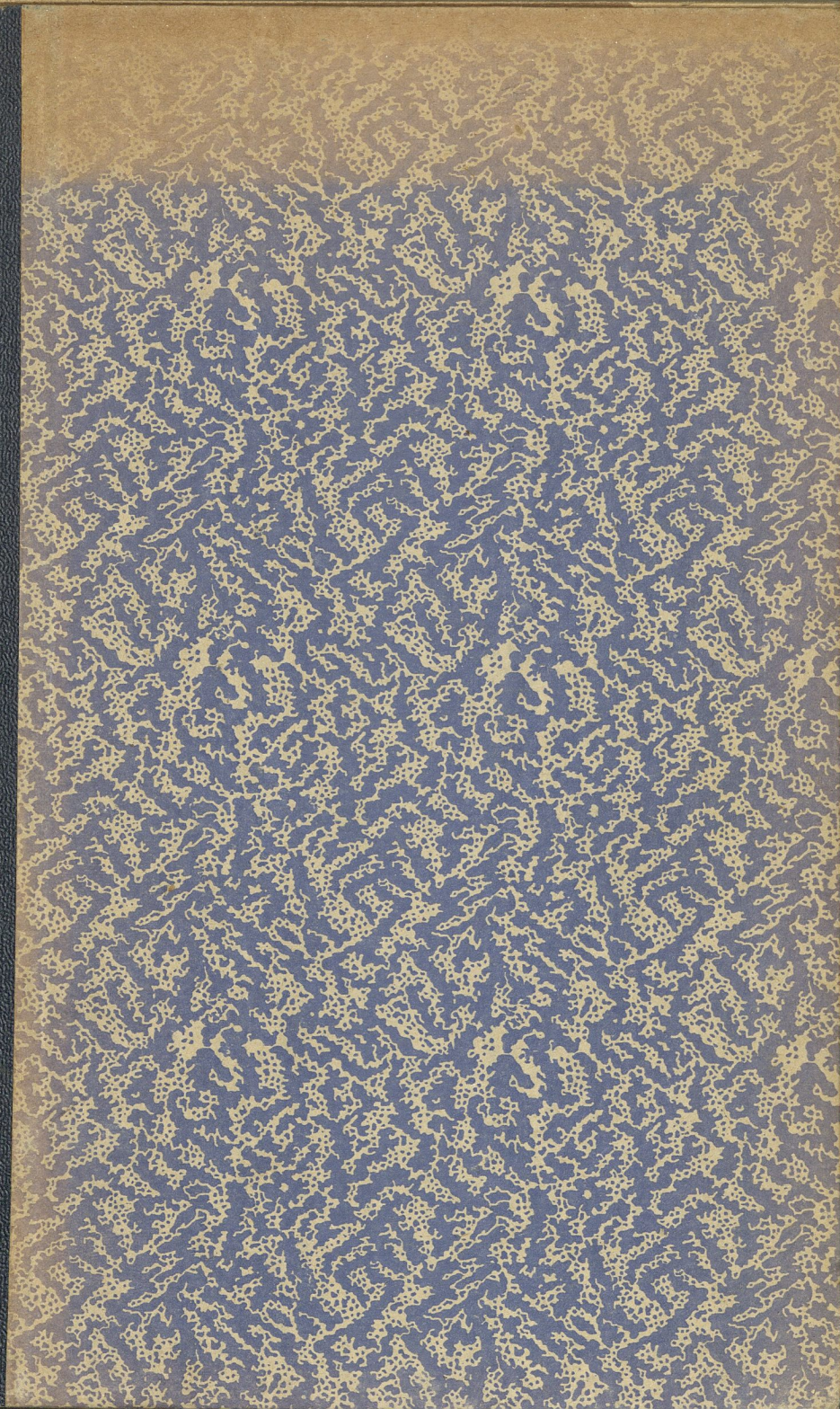
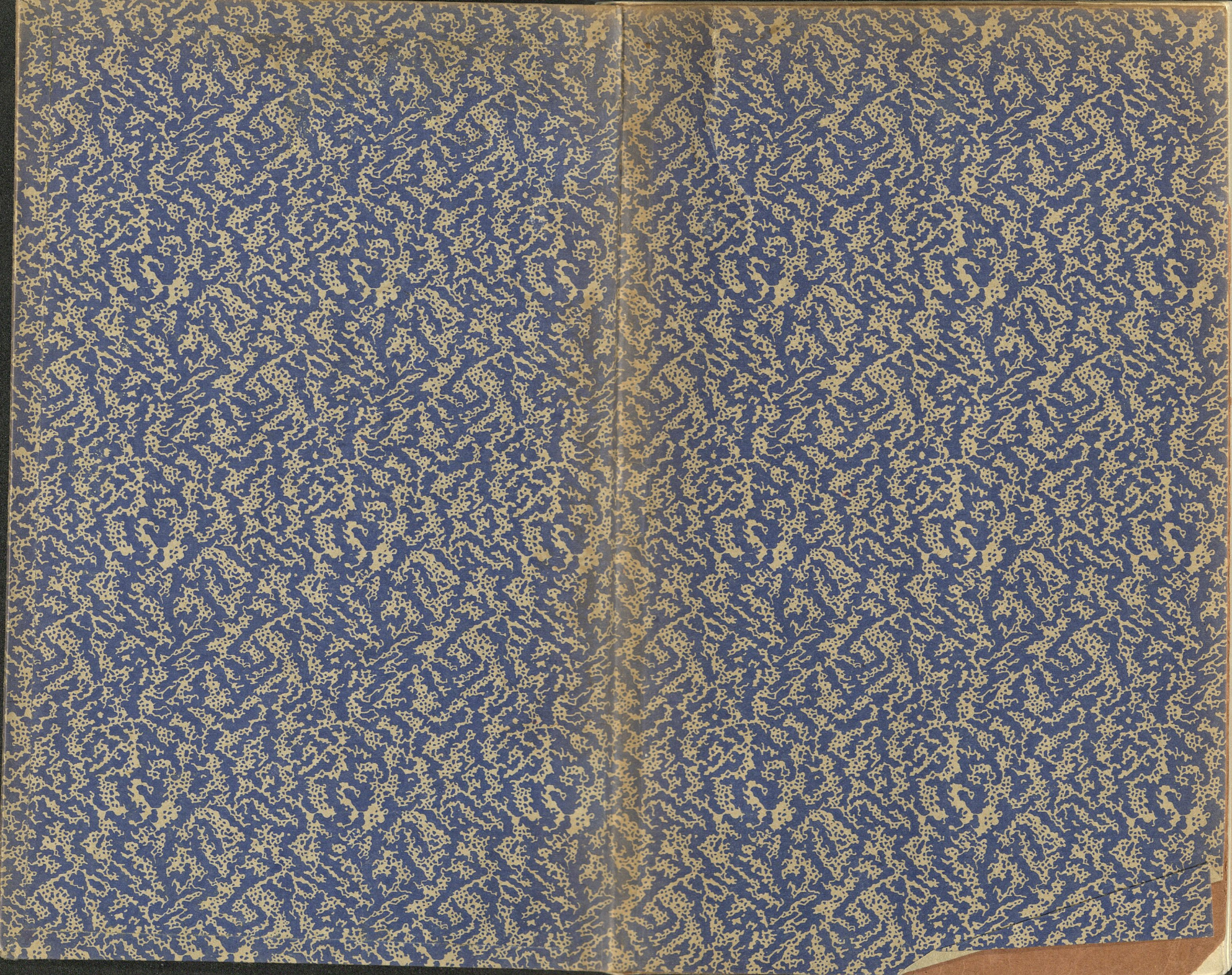

1
4

Βιβλιόθηκη Φεξη
85-
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

49
7
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΑΡΙΣΤΟΥ ΚΑΜΠΙΑΝΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθ. 2,59

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Γεν. Αριθ. 449
Κατηγορία 7
Ειδ. Αριθ. 49

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθ. α.β. 28

Κατη. Σοφοκλέους

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

1911

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Αριθ. 363
2,177

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΑΡΙΣΤΟΥ ΚΑΜΠΑΝΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Π.Ε.Κ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθμ. 3/524

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

1911

Ὁ «Οἰδίπους Τύραννος», φέρων τὸν τίτλον τοῦτον εἰς διαίκρισιν ἀπὸ τῶν «Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῶν», εἶναι τὸ τεχνικώτερον, κῆνα τῶν ὑψηλοτέρων ἔργων τῆς ἀρχαίας τραγικῆς ποιήσεως. Ἐδιδάχθη κατὰ τὸ ἔτος 415 π. Χ. ἀπὸ τὸν Σοφοκλέα. Μολαταῦτα ἕνας ἀρχαῖος ἀναφέρει ὅτι ὁ «Οἰδίπους Τύραννος», διδαχθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἔτυχε τῶν πρωτείων, ἐνίκησε δὲ εἰς τὸν ποιητικὸν ἀγῶνα ἄλλος τραγικός, τοῦ ὁποίου δὲν σφίξεται τὸ ἔργον· ὁ Φιλοκλής.

Τὸ δράμα ἔχει ὡς ἐξῆς περίπου :

Κατ' ἀρχὰς παρουσιάζονται πρὸ τῶν βωμῶν ποῦ ἦσαν ἔμπρὸς ἀπὸ τὸ ἀνάκτορον τοῦ Οἰδίποδος γέροντες καὶ νέοι Θηβαῖοι στεφανωμένοι μετ' ἱκετηρίους κλάδους. Τούτων προσέαρχε· ὁ ἱερεὺς τοῦ Διός, ὁ ὁποῖος λέγει εἰς τὸν Οἰδίποδα τὸ αἴτιον ποῦ τοὺς ἠνάγκασε νὰ στεφανωθῶν μετ' ἱκετηρίους κλάδους καὶ νὰ παρουσιασθῶν ἔμπρὸς του. Τοῦ λέγει ὅτι τρομερὰ συμφορὰ μαρτυρεῖ τὴν χώραν. Λοιμὸς τρομερὸς ἐρημώνει τὰς Θήβας. Ἀφορία τρομερὰ. Αἱ γυναῖκες κακογεννοῦν, ἀποβάλλουν. Τὰ πτώματα τῶν μικρῶν παιδιῶν μένουν ἀθαπτα. Ἄλλ' ὁ λοιμὸς θερίζει καὶ τὰ ζῷα. Παρακαλεῖ τὸν Οἰδίποδα, ποῦ ἄλλοι ἔσωσε τὰς Θήβας ἀπὸ τὴν Σφιγγα, νὰ λυτρώσῃ τὴν πόλιν ἀπὸ τὴν συμφορὰν δι' ἐνὸς ἰσοιουδήποτε τρόπου. Ὁ Οἰδίπους συγκινημένος τοὺς λέγει ὅτι ἡ θλιψίς του καὶ ἡ στενοχωρία του εἶναι μεγάλη, ὅτι ἀκόμη ἀπέστειλε τὸν υἱὸν τοῦ Μεναικῆος Κρέοντα, τὸν γαμβρὸν του, εἰς τὸν μαντεῖον τῶν Δελφῶν διὰ νὰ ἐρωτήσῃ : «τί κάμνοντας ἢ λέγοντας τὴν πόλιν σώξει».

Ἐν τῷ μεταξὺ καταφθάει ἀπὸ τοὺς Δελφοὺς ὁ Κρέων, ὁ ὁποῖος ἐρωτώμενος ἀπὸ τὸν ἱερεῖα τοῦ Διός ποῖον χρησμὸν κομίζει, ἀπαντᾷ ὅτι καλόν, καθὼς αὐτὸς τοῦλάχιστον νομίζει.

Ὁ Οἰδίπους προτρέπει τὸν Κρέοντα νὰ ανακοινώσῃ τὸν χρησμὸν ἐνώπιον τοῦ πλήθους τῶν ἱκετῶν. Καὶ ὁ Κρέων τὸν ἀνακοινώνει. Προστάζει, λέγει, τὸ μαντεῖον νὰ φονεῦθῃ ἢ νὰ ἐξορισθῇ ἀπὸ τὰς Θήβας ὁ φονεὺς τοῦ Λαῖου. Ὁ Οἰδίπους ἐρωτᾷ τὸν Κρέοντα, ἀν ὁ Λαῖος ἐφονεύθη εἰς τὴν χώραν του ἢ ἀλλοῦ ποθεν. Ἀπὸ τὸν Κρέοντα μαθαίνει ὅτι ὁ Λαῖος ἐξεληθὼν πρὸς «θεωρίαν» δὲν ἐγύρισε πλέον, ὅτι οἱ ἀκόλουθοί του ἐσκοτώθησαν ἐκτὸς ἐνὸς μοναχῆ, ὁ ὁποῖος ἐσώθη. Ἐπὶ πλέον μαθαίνει ὅτι οἱ δολοφονήσαντες τὸν Λαῖον ἦσαν λησταὶ καὶ ὅτι ἐνεκα τῆς Σφιγγός, ἡ ὁποία τότε ἦτον ἡ μάλιστα τῶν Θηβῶν δὲν ἐγενεαν ἐρευνᾶν, ὅπως ἀνακαλυφθῶν οἱ δράσται. Ἐξ ὧν τούτων ὁ Οἰδίπους συλλαμβάνει τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι πρόκειται περὶ πανουργίας, μολαταῦτα κηρύττει ὅτι θὰ ζητήσῃ τὸν βασιλοκτόνον.

Ὁ ΧΟΡΟΣ, (ἐκ Θηβαίων γερόντων), εἰς τὴν Πάροδον ἐκφράζει φόβους διὰ τὸν χρησμὸν, τὸν σκοτεινὸν χρησμὸν ποῦ ἐδόθη εἰς τὸν Κρέοντα. Ἐπικαλεῖται τοὺς πολιοῦχους θεοὺς τῶν Θηβῶν νὰ σώσουν τὴν πόλιν. Ἐκινεῖ εἰς θαυμασίους στίχους τὸν λοιμὸν ποῦ κατατρέπει τὴν πόλιν, καὶ παραβάλλει τὸν λοιμὸν τοῦτον πρὸς τὸν ὀλέθριον Ἄρη.

Ὁ Οἰδίπους προτρέπει τοὺς Θηβαίους νὰ φανερώσουν τὸν φονεῖα καὶ ὑπόσχετα ἀμοιβὴν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τὸν φανερώσῃ, ὅπως ἀπειλεῖ κ' ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε τὸν κρύψῃ. Ὁ Χορὸς λέγει ὅτι ἀγνωστὰ πάντα ἐπὶ τοῦ προκειμένου, συμβουλεύει δὲ τὸν Οἰδίποδα νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Τειρεσίαν. Ὁ Τειρεσίας ἔρχεται μετ' ὀλίγον, καὶ κατ' ἀρχὰς ἀρνείται, ἀλλὰ κατόπι προκληθεὶς δι'

του να σφραγίσῃ. Ἰκετεύει τοὺς γέροντας νὰ τὸν κρύψουν ἢ νὰ τὸν φονεύ-
σουν. Ὁ Χορὸς βλέπων τὸν Κρέοντα ἐρχόμενον λέγει ὅτι αὐτὸς δικαιούται
νάποφασίσῃ. Ὁ Οἰδίπους παρακαλεῖ τὸν Κρέοντα νὰ λάβῃ φροντίδα περὶ τῶν
θυγατέρων του καὶ μαζί του εἰσέρχεται εἰς τὰνάκτορα.

Μετὰ δὲ τὴν κένωση τῆς σκηνῆς ὁ χορὸς ἀπομεινάς μόνος ἀναπτύσσει τὴν
ἐννοιαν τοῦ ρητοῦ «μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε» εἰς στίχους ἡρέμου λύ-
πης καὶ συντριβῆς.

Αὐτὴ εἶναι περίπου ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος. Ὁ μεταφραστὴς ἀπεπειράθη
νὰ δώσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ πρωτοτύπου, ὅπου δὲν ἦτον δυνατόν ἀκριβῶς νάπο-
δοθῇ καὶ τὸ γράμμα. Μετεχειρίσθη τὸν δεκατριεπίσλλατον τοῦ Πολυλά διὰ τὴν
ἀπόδοσιν τοῦ διαλογικοῦ ἰαμβικοῦ τριμέτρου, μετέφερε δὲ εἰς λυρικούς ἐλευθέ-
ρους στίχους τὰ χορικά ἄσματα καὶ τοὺς κομμοὺς, φρονῶν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὴ
ἡ μεταφύτευσις τῶν ἀρχαίων μέτρων εἰς τὴν νέαν σιχουργίαν πάντοτε, διότι
ἄλλη εἶναι ἡ προσφθία, μικροτέρα εἶναι ἡ ποικιλία τῶν ρυθμῶν, καὶ ἄλλο τὸ
πνεῦμα τῆς νέας γλώσσης, ἄλλη ἡ «ἀκουστικὴ μας συνείδησις» διὰ νὰ μετα-
χειρισθῶμεν μίαν φράσιν τοῦ Νίτσε. Ὡς πρὸς τὴν γλώσσαν ὁ μεταφραστὴς ἠθέ-
λησεν ἀκολουθῆν τὴν δημοτικὴν παράδοσιν τοῦ στίχου, ποῦ ἐλάμπρυναν οἱ ποι-
ηταί, νὰ τὴν συμπλησιάσῃ ὅσον τὸ δυνατόν πρὸς τὴν ἀστυκὴν γλωσσικὴν συνή-
θειαν, διότι θέλει νὰπευθύνεται πρὸς τοὺς συγχρόνους του, ὅχι δὲ πρὸς τοὺς ἀπο-
θαμένους, μὴ ἔχων τὴν ὑπερβολικὴν ἀξίωσιν νὰπευθύνεται πρὸς τοὺς μεταγε-
νεστέρους.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ

ΚΡΕΩΝ

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

ΙΟΚΑΣΤΗ

ΑΓΓΕΛΟΣ

ΘΕΡΑΠΩΝ

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΘΗΒΑΙΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΥ ΠΡΑΚΛΕΙΟΥ

Ἀριθ. αὐτ.

28

Κατηγ.

Β. ο. η. ζ. η. θ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τέκνα, τοῦ Κάδμου τοῦ παλιοῦ γενεὰ νέα,
τί συναγμένοι κάθεσθε σ' αὐτοὺς τοὺς τόπους,
μὲ τὰ κλαδιὰ τῆς ἰκεσίας στεφανωμένοι;
Καὶ ἡ πόλις εἶν' ἀπὸ θυμιάματα γεμάτη,
καὶ ἀντιλαλεῖ ἀπὸ στεναγμοὺς καὶ ἀπὸ παιᾶνας;
Αὐτὰ ἐγὼ ἀπ' τὸ στόμα νὰ μάθω θέλοντας,
καὶ ὄχι ἀπ' τὸ στόμα τῶν μαντατοφόρων
ὁ πολυφήμιστος ἦλθα ἐδῶ πέρα Οἰδίπους.
Λέγε μου ὥστόσο γέροντα ποῦ σοῦ ταιριάζει
πρῶτα ἀπ' τοὺς ἄλλους νὰ μιλήσῃ: ἡ αἰτία ποιά νᾶνε
ποῦ ἦλθατ' ἐδῶ στεφανωτοὶ μὲ δάφνης κλώνους;
Γιὰ ἓνα κακὸ ποῦ πάθατε ἢ μήπως γι' ἄλλο
ποῦ προσδοκάτε; ¹ πρόθυμος νὰ σᾶς βοηθήσω.
Γιατὶ θενὰ ἤμουν ἄσπλαχνος ἂν δὲν λυπούμουν
ἀξιολύπητους ὅπως ἐσᾶς ἰκέτας.

1) Δείσαντες ἢ στέρεξαντες.

ΙΕΡΕΥΣ

Οιδίπου, ποῦ τοῦ τόπου μας ἀφέντης εἶσαι
 βλέπεις ἰκέτας ὄλους μας μπρὸς στοὺς βωμούς σου,
 νὰ μακροπτερουγίσουνε δὲν ἤμποροῦνε
 ἄλλοι· κι' ἄλλους βαρύνουνε τὰ γερατειά· ἱερέας¹
 ἐγὼ τοῦ Διὸς καὶ τοῦτοι διαλεχτοὶ στοὺς νέους.
 Κι' ὁ λαὸς ὄλος μὲ κλαδιὰ στεφανωμένος
 τῆς ἰκεσίας στὴν ἀγορὰν ἐσυμμαζεύθη,
 σιμὰ στοὺς ναοὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἴσμηνίου
 Ἀπόλλωνος τὸν μαντικὸν βωμόν· ἡ πόλις
 βλέπεις πῶς συνταράζεται καὶ νὰ σηκώση
 κεφάλι ἀπὸ τὸν κόκκινο τῶν βυθῶν σάλον²
 δὲν ἤμπορεῖ· καὶ φθειρόνται οἱ βλαστοὶ τῆς μάννας
 γῆς καὶ φοφοῦν ἀνάριθμα βωδιῶν κοπάδια
 καὶ πεθαμένα τὰ παιδιὰ γεννοβολοῦνε
 οἱ μανάδες. Ὁ ὀλέθριος θεὸς στὴν πόλιν
 ἔστειλε κακορρίζικην ἀρρώστειαν, ἔτσι
 ἀδειάζει ἡ Θήβα ἀπὸ ζωῆς πολλὰς ἀνθρώπων
 καὶ ὁ μαῦρος Ἄδης στεναγμούς καὶ γόους γεμίζει.
 Ὅχι πῶς σὲ νομίζομε, μὲ τοὺς Θεοὺς ἴσον,
 ἐγὼ καὶ οἱ νιοὶ ἀπομένομεν ἰκέται τώρα
 μὰ γιατί σὲ πιττεύομε τῶν θνητῶν πρώτων
 στίς τύχες ὄλες τῆς ζωῆς καὶ τῶν Ὀλυμπίων
 τὰς σχέσεις. Σὺ ποῦ ἐγλύτωσες αὐτὸν τὸν τόπο,
 ἀπὸ τὰ ξένα φθάνοντας ποτὲ στὰς Θήβας,

1) Ἀκολουθῶ τὴν διόρθωσιν τοῦ Nauck «ἱερεὺς» ἀντὶ «ἱερῆς» τῶν προσ-
 φάτων ἐκδόσεων, ὡς μᾶλλον εὐκολόγουσαν τὴν ἔννοιαν.

2) Φοινίου σάλου.

ἀπὸ τὸν φόρον τῆς σκληρᾶς Σφιγγὸς ποῦ πάντα
 ἀνιγματοῶδη, ξωτικά, ἔλεε, τραγοῦδια·
 καὶ τόκαμες χωρὶς κανεὶς ἀπὸ μᾶς ὄλους
 νὰ σοῦ διδάξῃ τίποτε, μὰ ὄλοι τὸ λένε,
 —καὶ τὸ νομίζω ἀτός μου ἐγὼ φώτισι θεία,
 πῶς εἶχες καὶ τὰς ἔσωσες, ἀναξ, τὰς Θήβας.
 Τώρα, ὦ Οιδίπου μέγιστε, στοὺς θνητοὺς ὄλους
 γονατισμένοι πέφτομεν ἐμπρὸς σου ἰκέται
 καὶ σωτηρίαν γυρεύομε νὰ μᾶς χάρισης
 εἴτε θεός, εἴτε ἀνθρώπος τρόπον σοῦ δεῖξῃ.
 Γιατί καλὸ πῶς πέρνουνε νομίζω τέλος
 ὄσα καλὰ οἱ φρόνιμοι τὰποφασίσουν.
 Τὴν πόλιν δέξου, ἀριστε, τούτην νὰ σώσης.
 Μὴ χάσης τὸ καλὸ ὄνομα στὰς Θήβας ποῦχεις.
 Σωτήρα ἐδῶ σὲ κράζουνε γιὰ τὴν φροντίδα
 ποῦ ἔλαβες ἄλλοτε γιὰ μᾶς. Ὅμως κανένας
 δὲν θὰ θυμᾶται ἐσὲ βασιλέα τῆς Θήβας,
 ἂν ὄλους μας ὁ ὀλεθρος μᾶς συνεπάρῃ
 κι' ἄς σοῦλαχε ἀπ' τὸν θάνατον νὰ μᾶς γλυτώσης.
 Ἀνάστησε ἀπ' τὴν συμφορὰν τὴν πόλιν, ἀναξ,
 ὅπως καὶ τότε μάντευμα καλὸ στὴν πόλιν
 ἔδωκες, δῶσε μιὰ φορὰν ἀκόμη. Κ' ἔτσι
 ἂν εἶναι μέσ' στὸν τόπο μας νὰ βασιλεύῃς
 κάλλιο γεμάτη ἡ πόλις μας νᾶναι ἀπ' ἀνθρώπους
 παρ' ἀδειανή. Δὲν θάξιζε καράβι ἢ κάστρο
 ἔρημον ἀπ' ἀνθρώπινη ζωὴ ποῦ μένει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πολὺ γνωστοὶ μου οἱ πόθοι σὰς, δυστυχῆ τέκνα.
 Ἐέρω καὶ τί σὰς ἔφερον ἐνώπιόν μου.

Ἐέρω ἢ ἀρρώστια ἔληνε δέρνει τὴν πόλιν,
 μὰ σὰν ἐμέναν' ἄρρωστος κανεὶς δὲν εἶναι.
 Ἔσεῖς μονάχα θλίβεσθε γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας.
 Μὰ γιὰ τὴν πόλιν καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα
 πονεῖ, ραγίζεται ἡ ψυχὴ τοῦ βασιλέως.
 Δὲν εἶμαι ὡς ἀπὸ βάρυπνον νὰ ξυπνῶ ὕπνον.
 Ἐέρετε πῶς τὰ δάκρυά μου ποτάμια τρέχουν
 καὶ σὲ πολλοὺς μὲ πλάνησε δρόμους ἢ ἔννια.
 Κι' ὅτι σωτήριο φάνηκε στοὺς στοχασμοὺς μου
 εἰς πρᾶξιν εὐθύς τῶβαλα. Τοῦ Μενοικέως
 τὸν υἱὸν Κρέοντα ἔστειλα τὸν συγγενῆ μου
 εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν γιὰ νὰ ρωτήσῃ,
 τί κάμνοντας ἢ λέγοντας τὴν πόλιν σώζω.
 Καὶ καθὼς συλλογίζομαι πῶς πλέον καιρὸς του
 ἀπὸ τὸ Δελφικὸ ταξίδι νὰ γυρίσῃ
 θλίβομαι· ἀλλ' ὡς γυρίσῃ λέω, πῶς θενὰ κάμω
 ὅ,τι ὁ θεὸς μοῦ πῆ μὲ τοὺς χρησμούς του.

ΙΕΡΕΥΣ

Μὰ σὲ κατάλληλον καιρὸν τὸ ἐσυλλογίσθης,
 καὶ οἱ νέοι λὲν πῶς νᾶρχεται τὸν Κρέοντα βλέπουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄναξ Ἄπολλων, ἂν καλὴν τύχην μᾶς φέρῃ
 χαρούμενος στὴν ὄψιν, λέγω, θᾶναί.

ΙΕΡΕΥΣ

Ἄς τὸν ρωτήσωμε· κοντὰ εἶναι ὥστε νὰκούῃ
 Κρέων, ὦ ἄναξ, καὶ τοῦ Μενοικέως βλαστάρι
 ποιὸς ὁ χρησμὸς τοῦ θεοῦ ποῦ μᾶς κομίζεις;

ΚΡΕΩΝ

Καλός. Γιατί ἂν νικήσωμε τίς δυσκολίες
 ὅλα σὲ καλὸ θάβγουνε, πιστεύω, Οιδίπου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλὰ ποιὸς ὁ χρησμὸς; γιατί' ὄλ' αὐτὰ τὰ λόγια,
 οὔτε καὶ μὲ φοβίζουνε, οὔτ' ἐνθαρρύνουν.

ΚΡΕΩΝ

Ἄν θέλῃς νὰ σ' τὸν πῶ μπροστά τους πέ μου
 πρόθυμος εἶμαι. Στὸ παλάτι ἀλλοιῶς ἄς ἔμπουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Λέγε τον φανερά. Ἐπειδὴ γιὰ τούτους
 πιότερο νιάζομαι παρὰ γιὰ τὴν ζωὴν μου.

ΚΡΕΩΝ

Θὰ πῶ λοιπὸν ὅ,τι ἀπ' τὸν Φοῖβον ἔχω ἀκούσει:
 Μᾶς δίνει φανερώτατα συμβουλή ὁ Ἄπολλων
 τὸ μῖασμα νὰ διώξωμεν ἀπὸ τὰς Θήβας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ μὲ ποιὸν τρόπον; ποιὸς ὁ ἐξιλασμός;

ΚΡΕΩΝ

Πρέπει νὰ διώξωμε τὸν ἔνοχο ἀπ' τὰς Θήβας,
 ἢ νὰ ξεπλύνωμε τὸν φόνον μᾶλλον φόνον·
 γιατί' τὸ αἷμα του μέσα ἐδῶ πέρα σκούζει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σὲ ποιὸν μὴνάει τάχα τέτοια τύχη ὁ Φοῖβος;

ΚΡΕΩΝ

Ἄναξ, βασίλευε ποτὲ στὰς Θήβας

ὁ Λαῖος προτοῦ δώσωμε σέσῃ τὸ σκῆπτρον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἔρχω ἀκουστά, ἂν καὶ ποτέ μου δὲν τὸν εἶδα.

ΚΡΕΩΝ

Αὐτὸς λοιπὸν σκοτώθηκε καὶ τώρα ὁ Φοῖβος
νὰ τιμωρήσωμε τὸν ἔνοχον προστάζει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ σὲ ποῖο μέρος βρίσκεται; τάχα θαύρουμε
τοῦ κρίματος τοῦ παλαιοῦ τὸ κρύφιον ἔχνος;

ΚΡΕΩΝ

Σ' αὐτὴν ἐδῶ πῶς κρύβεται τῆ χώρα, λέγει,
κι' ὅτι ζητάει κανεὶς τὸ βρῖσκει πάντα
καὶ μοναχὰ ὅ,τι ἀμελεῖ, νομίζω, χάνει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μέσ' στὸ παλάτι ἢ στοὺς ἀγροὺς τὸν ἐσκοτώσαν;
ἢ σ' ἄλλη χώρα ἀπόμακρη ξενιτεμένον;

ΚΡΕΩΝ

Καθὼς ἐπήγαινε νὰ λάβῃ στὸ μαντεῖον
χρησμὸν κάπου τὸν σκότωσαν καὶ δὲν ξανᾶλθε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ δὲν τὸν εἶδε οὐδ' ἄγγελος ἢ ἀκόλουθός του
ποῦ τὸν ἐσκότωσαν;

ΚΡΕΩΝ

Ὅχι, γιατί ἐσκοτώθηκαν καὶ μόνον ἓνας,
ποῦ γλύτωσε ἀπ' τὸν θάνατον, γνωρίζει τοῦτο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποῖο; λέγε το! Γιατί μπορεῖ κανένας
ἀπὸ τὸ λίγο πῶς πολλὰ νὰ συμπεράνη.

ΚΡΕΩΝ

Λένε λησται τὸν σύντυχαν καὶ τὸν σκοτώσαν
πολλοὶ ποῦ ἐπάνω ῥίχθηκαν στὸν βασιλέα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πῶς ἤθελε κανεὶς βρεθῆ, νὰ τὸν σκοτώσῃ
ληστής, ἂν δὲν τὸν πλήρωνεν ἀπὸ δῶ κάποιος;

ΚΡΕΩΝ

Τοῦτο καὶ τότε πίστεψαν. Ἄλλ' ἀφοῦ ἐχάθη
ὁ βασιλεὺς δὲν βρέθηκε κανεὶς βοηθός μας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τί σᾶς ἐμπόδισε νὰ μάθετε ποῖος ἦταν
τοῦ βασιλέως ποῦ ἐχάθηκεν ὁ δολοφόνος;

ΚΡΕΩΝ

Ἡ Σφιγξ μὲ τὰ τραγούδια τῆς τὰ αἰνιγματώδη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅμως ἐγὼ στὸ φῶς τοῦτο θὰ βγάλω.
Ἄξια ὁ Φοῖβος μᾶς θυμίζει καὶ σὺ ἀξία
τὸ ξεχασμένο τὸ θανάσιμο τὸ κρίμα:
καὶ δίκαια τὸν βασιλέα βοηθὸν θαύρητε
ἐμένα—ὄχι γιὰ χάρι τῶν νεκρῶν μονάχα,
ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἴδια μου τὴ σωτηρία.
Θὰ διώξω ἐγὼ τὴν ἐντροπὴν ἀπὸ τὰς Θήβας,
γιατί ὁ φονιάς ποῦ ἔχει τὸν Λαῖον σκοτωμένα,
μπορεῖ καὶ μένα νὰ σκοτώσῃ καμμιάν ὥρα.

Λοιπὸν κάμνω καλὸ στὸν ἑαυτὸ μου ἂν ἔτσι
τὸν θάνατον ἐκδικηθῶ τοῦ βασιλέως.

Ὅσο πιὸ γλιγῶρα μπορείτε σηκωθῆτε
τῆς ἰκεσίας πέρνοντας μαζί τις δάφνες.

Κι' ἄλλος ἐδῶ τὸν λαὸν τοῦ Κάδμου ἄς συμμαζέψῃ.

Ἐγὼ ὅ,τι δυνατὸν θὰ ἐπιτελέσω, κ' ἔτσι
τῆ εὐτυχισμένοι ἢ δυστυχεῖς θενά γενοῦμε.

ΙΕΡΕΥΣ

ὦ τέκνα, ἄς ἐγερθοῦμε, γιατί πλέον ἐκεῖνα
ποῦ νὰ ζητήσωμε ἤλθαμε μᾶς ὑπεσχέθη
καὶ ὁ Φοῖβος ποῦ μᾶς ἔστειλε τοὺς θεῖους χρησμούς του
βοηθῆς ἄς ἔλθῃ καὶ σωτῆρ στήν πόλι ἐτούτη.

ΧΟΡΟΣ

ὦ τοῦ Διὸς γλυκύλαλε χρησμέ, ποῦ ἀπ' τὸ μαντεῖον
τὸ πλούσιον ἐδιάβηκες στὰς Θήβας,
ὑπομονὴ δὲν ἔχω ἐγὼ καὶ ὁ φόβος μὲ κατέχει,
εὐσπλαχνικὲ θεὲ τῆς Δήλου.

Γιατὶ φοβοῦμαι τὴν θεϊκὴ ἀξέχαστην ὀργή σου·

ποῖς ξέρει ἢ προσταγή σου

ποῖο παλαιὸ νὰ κάμωμε λησμονημένο χρέος
ξανά θὰ μᾶς προστάξῃ.

Πέ μου ἀθάνατη θεά,

τῆς Ἐλπίδος τέκνον, Φήμη;

Σ' ἐσένα πρώτην δέομαι, Ἀθηνα τοῦ Διὸς κόρη,
καὶ στήν βοηθὸν τῆς πόλεως θεάν τὴν ἀδελφή σου,
τὴν Ἄρτεμι, στὸν κύκλιον τῆς ἀγορᾶς τὸν θρόνον
ποῦ μένει θρονιασμένη.

Καὶ στὸν Ἀπόλλωνα τὸν τοξότη.

Τοὺς τρεῖς καλῶ σας βοηθοὶ νὰ ληθῆτε στὰ δεινά μας.

Ἄν ἄλλοτε σὲ δυστυχίαν ἀρχαίαν ἐσεῖς σωτῆρες
ἐδράματε κι' ἐδιώξατε τὴν φλόγα τῆς καταστροφῆς,
καὶ τώρα νὰ βοηθήσετε.

Ἀλλοίμονον ποῦ ἀνάριθμα πάμπολλα τὰ δεινά μου
κι' ὁ λαὸς πάσχει ὀλόκληρος —
ποῖος τρόπος, ποιὰ φροντίδα μου
θὰ διώξῃ τὸ κακὸ ἀπ' τὴν πόλιν;
Φυτό δὲν ἀναδίν' ἢ γῆ
μὲ πόνους καὶ μὲ βάσανα
γεννοῦνε οἱ δύστυχες μητέρες.

Καὶ θενά ἰλῆς νὰ τρέχουνε πρὸς τοῦ Ἄδη τάχρογιάλι,
ὅπως πουλιά ποῦ πέτονται τῶνα ξοπίσω στ' ἄλλο
πιὸ γλιγῶρα κι' ἀπ' τὴ φωτιά
τὴν ἀδάμαστην ἀκόμα.

(Ἀντιστροφή β').

Κ' ἔτσι ἡ πόλις χάνεται —

καὶ τῶν παιδιῶν ποῦ κοίτονται

τάθαφτα σώματα στὴ γῆ

τὸν θάνατον γεννοῦν στὴ χώρα.

Καὶ οἱ παντρεμένες καὶ οἱ γρηῆς μπρὸς τοὺς βωμοὺς μητέρες
παρακαλοῦν νὰ λυτρωθοῦν ἀπ' τῶν δεινῶν τὸ πλῆθος.

Καὶ ἀντιλαλοῦν τοῦ ἐξιλασμοῦ
φροντίδες καὶ ἀναστεναγμοί!

(Στροφὴ γ'.)

Τὸν Ἄρη, τὸν ὀλέθριον, ὅπου χωρὶς ἀσπίδας
φλέγει με καθὼς ἔρχεται μέσ' ἀπὸ θρήνου,
ἀπὸ τῆ γῆ μας μακριὰ κάμε νὰ φύγη
πρὸς τὰ πελάγη ἅς πάη τῆς Ἀμφιτρίτης,
εἴτε στὴ μαύρη θάλασσα,
ἢ ὅπου βογγᾷ ὁ Βορριάς τῆς Θράκης.

Γιατί ὀρθὸν ὅ,τι ἂν ἀφήσῃ ἡ μέρα
ἔρχεται ἡ νύκτα καὶ τὸ συντρίβει.

Αὐτὸν ἐσὺ πατέρα Ζεῦ, ὦ δέσποτα τῶν ἀστραπῶν,
μὲ τὸ δικό σου σύντριψε τὸ ἀστροπελέχι.

(Ἀντιστροφὴ γ'.)

Θέλω τὰ ὀλάγια βέλη σου, Φοῖβε μου Λύκιε,
μὲ τὰ χρυσᾶ δοξάρια σου
ρίχνοντας νὰ μᾶς σώτῃς,
τὸν Χρυσομίτραν Δόνουσον
ἀκόμη ἐπικαλοῦμαι
ποῦ εἶναι προστάτης τῶν Θηβαίων,
τὸν Βάκχον, τὸν κρασοπρόσωπον
σύντροφον τῶν Μαινάδων
νὰ ἐγγίσῃ μένα ὀλόκαυτον
πεῦκο τὸν Ἄρη πεῦ οἱ θεοὶ
καθόλου δὲν τιμοῦνε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Αὐτὰ παρακαλεῖς ἐσὺ: Ἄν θές νὰ γείνουν
καταλεπτῶς ὄσα ζητῆς, πρέπει νὰκούσῃς

προσεκτικὰ τὰ λόγια μου καὶ θεὰ λάβῃς
παρηγορίαν ὑπέρτατην εἰς τὰ δεινά σου.
Τοὺς λόγους τούτους θὰ σοῦ πῶ ἀμέσως τώρα.
Ἄν καὶ τὴν πράξιν ἀγνοῶ κι' ἀγνοῶ τὸν φόνον
καὶ οὔτ' ἓνα ἔχω μαρτύριον νὰ μὸδηγήσῃ.
Ἄλλ' ὅμως ἐπειδὴ συμπατριώτης εἶμαι
δικός σας, ἀκούστε με τοῦτο σᾶς κηρύττω:
Ἄν ἴσως καὶ κανεὶς σὲ σᾶς τὸν βασιλέα
ποῖος σκότωσε, γνωρίζει, τὸν προστάζω
νὰ λθῆ καταλεπτῶς νὰ φανερώσῃ ἐμένα
τὴν πράξιν. Ἄν ὁ ἔνοχος ὁ ἴδιος φοβᾶται
τὸ φοβερὸ ποῦ ἐτέλεσε νὰ εἰπῆ τὸ κρῖμα,
μήπως καὶ λάβῃ τὴν ποινήν ὅπου τᾶξίζει,
κηρύττω ἐγὼ πῶς ἀφοβα νὰ πῆ τὸ κρῖμα
μπορεῖ καί, λέγω, ἀπείραχτον θὰ τὸν ἀφήσω.
Δὲν θεὰ πάθῃ τίποτε, μόνο ἀπ' τὰς Θήβας
μακριὰ θὰ φύγῃ ἀπείραχτος ὁ δολοφόνος.
Ἄν λάχῃ πάλι καὶ κανεὶς σὲ σᾶς γνωρίζῃ,
πῶς εἶν' αὐτὸς ποῦ ἐσκότωσε τὸν βασιλέα
ἀπ' ἄλλῃ χώρα μακρινήν, ἅς μὴ τὸ κρύψῃ
καὶ πλούσια τοῦ ὑπόσχωμαι θὰ τὸν ἀμείψω,
χάρι γι' αὐτὸ παντοτεινὴ θὰ τοῦ χρωστώ·
ἂν πάλι μοῦ τὸ κρύψετε αὐτὸ ἀπὸ φόβον
φοβούμενοι μὴ φίλο σας ἢ τὸν ἑαυτὸ σας
βλάψετε, τοῦτ' ἀκούσατε ποῦ ἐγὼ κηρύττω:
Νὰ μὴ δεχθῆ τὸν ἔνοχον κανεὶς, κανεὶς σας
στὸ σπίτι του· νὰ μὴ δεχθῆ νὰ τοῦ μιλήσῃ,
μήτε στὰς δεήσεις σύντροφον νὰ τόνε λάβῃ,
ἀκόμη οὔτε τοὺς χέρνιβας νὰ τοῦ προσφέρῃ·

προστάζω νὰ τὸν διώχνετε Θηβαῖοι καθένας
ἀπὸ τάγνὰ τὰ σπίτια σας, γιὰτι μιάινει,
ὡς τὸ μαντεῖον ἐκήρυξε, τὴν πόλιν ὅλη.
'Εγὼ λοιπὸν τὸ πρόσταγμα θεὰ τελέσω
ὁ Φοῖβος ποῦ μᾶς ἔστειλε, καὶ θὰ ἐκδικήσω
τὸν σκοτωμὸν τοῦ ἄμοιρου τοῦ βασιλέως.
Κατάρρα ἀφίνω, τοῦτα μου τὰ λόγια ὅλοι
εἰς ἔργον νὰ τὰ βάλετε, γιὰ τὸ χατίρι
τῆς πόλεως, ὅπου φθείρεται καὶ τὸ δικό μου.
Γιὰτι καὶ ἂν δὲν ἐπρόσταξεν ἀκόμη ὁ Φοῖβος
τὴν πόλιν νὰ ἐξαγνίσωμεν ἀπὸ τὸ κρῖμα,
πάλι κακὸ θενάτανε, ἀφοῦ κέχάθη
μέσ' στοὺς ἀνθρώπους ὁ ἄριστος τῶν Θηβαίων ὁ ἀναξ,
νὰφήσωμε ἀνεκδίκητον τὸν σκοτωμὸ του.
Τώρα στὸν ἴδιον ποῦ ἔλαχε νὰ βασιλεύω
θρόνον, ποῦ αὐτὸς βασιλευε, τὴν ἴδιαν κλίνη
τὴν ἴδια ἀκόμη σύζυγον μ' ἐκεῖνον νάχω,
κι' ἂν ἀκληρος δὲν πέθαινε, θάταν ἀδέλφια
τὰ τέκνα του ποῦ θάκαμνε μὲ τὰ δικά μου·
τὸν ἔχει δαμασμένο ὡιμὲ ἢ κακὴ τύχη
τὸν Λαῖον· μὰ πατέρα μου σὰ νὰ τὸν εἶχα
θὰ προσπαθήσω τὸ φρονιᾶ τοῦ Λαίου νὰ πιάσω
τοῦ Λαίου, ὅπου ὁ Λάβδακος ἔχει γεννήσει
τοῦ Πολυδώρου τὸ παιδί, ὅπου κρατᾶει
ἀπὸ τοῦ Κάδμου τῆ γενιὰ κι' ἀπ' τὸν παλιὸν Ἀγήνορα.
Καὶ τοὺς θεοὺς παρακαλῶ νὰ μὴ ἀναδώσῃ
βλαστὸν ἢ γῆ σ' ἐκεῖνονε ποῦ δὲν θὰ κάμῃ,
ὅσα προστάζω· δέομαι στοὺς θεοὺς ἀκόμη
παιδί νὰ μὴ τοῦ γεννηθῆ ἀπὸ τῆ γυναῖκα

μιά συμφορὰ χειρότερη ἀπ' αὐτὴν νὰ λάχῃ.

Κατάρρα καὶ στοὺς ἔνοχους εἴτε πολλοὶ 'ναὶ
εἴτ' ἕνας· λαοθάνατος κακὰ νὰ πάῃ.

Καὶ ἂν εἶν' μέσ' στὸ παλάτι μου καὶ τὸν γνωρίζω,
ἄς πέσῃ ἐπάνω μου ὁ θυμὸς τῶν ἀθανάτων
κι' ὅποια κατάρρα ἔδωκα σ' ἐμὲ νὰ στρέξῃ
καὶ στοὺς Θηβαίους ποῦ ἀκούνε με ἄς εἶν' ἡ Δίκη
σύμμαχη καὶ παντοτεινὰ οἱ Ἀθάνατοι
ἄς τοὺς βοηθοῦνε.

ΧΟΡΟΣ

"Αναξ, καθὼς ἐμίλησες κέγὼ μιλάω
τὸν Λαῖον δὲν ἐσκότωσα· οὔτε γνωρίζω
τὸν ἔνοχον, καὶ δύναται μόνο ὁ Ἀπόλλων
τὴν ἀπορίαν ποῦ ἐγέννησε καὶ νὰ τὴ λύσῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σωστὰ μιλεῖς. Μὰ ποῖός μπορεῖ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους
νὰ ἐξαναγκάσῃ εἰς κάτι τι τοὺς Ὀλυμπίους;

ΧΟΡΟΣ

Μίαν ἄλλη συμβουλή μπορῶ νὰ δώσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ μίαν ἀκούω πρόθυμος ἂν θές καὶ δύο.

ΧΟΡΟΣ

"Ὁ Τειρεσίας γνωρίζομε πῶς ὅσα ὁ Φοῖβος
μπορεῖ, κ' ἐκεῖνος δύναται νὰ τὰ μαντεύσῃ·
κι' ἂν τὸν ῥωτήσωμε μπορεῖ, ποῖός ξέρεῖ,
αὐτὰ ὅλα καθαρότατα νὰ μᾶς γνωρίσῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ τοῦτο δὲν τὰμέλητα. Ὁ Κρέων, ὡς μοῦ 'πε,
νὰ τότε φέρουν ἔστειλε τὸν μάντι ἀγγέλους,

καὶ πῶς ἀκόμη ἀργοπορεῖ, ἀπορῶ, φίλε.

ΧΟΡΟΣ

Καὶ τᾶλλα ἀβέβαια φυσικὰ καὶ κούφια λόγια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποιὰ λόγια; πέ μου γλίγωρα θέλω νὰ μάθω.

ΧΟΡΟΣ

Λένε πῶς τὸν ἐσκότωσε κάποιος διαβάτης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἔτσι ἀκουστὰ τῶχ'ω κ' ἐγώ. Μὰ ποῖς τὸν εἶδε;

ΧΟΡΟΣ

Ἀκόμη καὶ ἂν ἀφόβητη τύχ' ἢ ψυχὴ του,
ὅμως θαρρῶ ἢ κατάρρα σου θὰ τὸν μακρύνῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅποιος χωρὶς νὰ παραχθῆ κάμνει τὸ κρῖμα,
ἐκεῖνον δὲν τρομάζουνε τὰ μάταια λόγια.

ΧΟΡΟΣ

Ἴδου ὅμως ποῦ ἀφανέρωτος δὲν θενὰ μείνῃ·
τὸν θεῖον τῶρα ἐδῶ ὀδηγοῦν τὸν Τειρεσίαν
τὸν μάντιν, ὅπου ἐνδόμυχην μὲς τὰ βαθειά του
μόνος του μέτα στοὺς θνητοὺς ἀλήθειαν ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

6 Σὺ, ποῦ τὰ πάντα δύνασαι νὰ κρίνης, μάντι,
κι' ὅσα μ'ποροῦν νὰ λέγωνται κι' ὅσ' ἄρρητα εἶναι,
ὦ Τειρεσία, ἐπίγεια μᾶζι καὶ οὐράνια,
τὴν συμφορὰν ποῦ δέρνει μας ἂν καὶ δὲν βλέπῃς,
ξέρεις καλὰ κ' αἰσθάνεσαι· μονάχα ἐσένα,
ἀναξ, προστάτη εὐρίσκομε στῆ δυστυχία.
Ὁ Φοῖβος, ὅπως θάμαθες ἀπ' τοὺς ἀγγέλους
σ' ἐκείνους ὅπου ἐστεῖλάμε νὰ τὸν ῥωτήσουν,

παράγγειλε πῶς ἄλληνε γιατρεία καμμία
δὲν εἶναι ἢ νὰ σκοτώσωμε τοῦ βασιλέως
Λαίτου, ἢ νὰ ἐξορίσωμε τοὺς δολοφόνους.
Ἡ σωτηρία μας κρέμεται σ' ἐσένα μόνον.
Τὸ πῶς ἀγαθὸ ποῦ δύναται κανεὶς νὰ κάμῃ
εἶναι νὰ κάμῃ τὸ καλὸ μὲ κάθε τρόπο.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Ἄλλοίμονο! Πόσο βαρὺ καλὰ νὰ ξέρῃς
τὸ ἀληθινὸ ποῦ ἀνήμπορο νὰ σὲ βοηθήσῃ
κ' εἶναι συνάμα βλαβερό. Ξεχνῶντας ὅμως
ὅ,τι καλὰ δὲν ἤξερα ἤλθα ἐδῶ πέρα·
τέτοιαν ἀλλοιῶς δὲν θᾶχα ἐγὼ τὸλμην ὁ μάντις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τί νὰ συμβαίνει κι' ἄθυμος μᾶς ἤλθες, μάντι;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Στὸ σπῆτι μου νὰ ξαναπάω ἄσε με, Οἰδίπου.
Τῆ δυστυχία καλύτερα θενὰ ὑπομείνῃς,
κ' ἐγὼ πάλι καλύτερα τὴν ἐδική μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Δίκαια δὲν λὲς οὔτε ἀρεστὰ στὴν πόλιν, μάντι,
τὴν πόλιν ὅπου σῆθρεψε καθῶς ἀρνεῖσαι,
ἀπὸ ἀπορία ποῦ σοῦ ζητάει νὰ τῆνε βγάλῃς.
Μή, σ' ἐξορκίζω στοὺς θεοὺς, ὦ Τειρεσία,
ἀρνεῖσαι ποῦ ὅλοι, ἰκέται σου, παρακαλοῦμε.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Εἶναι γιατί δὲν ξέρετε· μὰ ἐγὼ ποτέ μου
δὲν θενὰ πῶ τὸ μάντευμα ποῦ μέλλει, Οἰδίπου,
νὰ φανερώσῃ τὰ φρικτότατά σου ἔργα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τί λές; καλά γνωρίζοντας τὰ πάντα κρύβεις;
Μᾶς καταστρέφεις μὰ τὸ ναὶ καὶ μᾶς προδίδεις.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Τὸν ἑαυτό μου δὲν ποθῶ καὶ σὲ νὰ θλίψω.
Τί λοιπὸν μάταια μέρωτᾶς καὶ μεξετάζεις,
ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατο ἀπὸ μὲ κάτι νὰ μάθῃς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἦ ἐλεεινότατε ἄνθρωπε, ποῦ κέναν βράχον
μπορεῖς νὰ ὀργίσῃς, δὲν θὰ ἴπῃς ὅ,τι βρωτοῦμε,
ἀλλὰ ἔτσι ἀδάκρυτος, ἀλύγιστος θὰ μείνῃς;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Γιὰ τὸν θυμὸ μου ἐμένα ψέγεις τάχα,
καὶ τὴν ὀργὴν ποῦ σὲ κατέχει δὲν τὴ βλέπεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅργίζομαι· μὰ ποιὸς ἀκούοντας τέτοια τάχα
λόγια, θάμμενε ἀνόργιστος, ὅπου τὴν πόλιν,
τὴν πόλιν ποῦ σέγέννησεν αὐτὰ ἀτιμάζουν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Μόνα τους θὰ φανερωθοῦν: τί κι' ἂν τὰ κρύβῃς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τότε λοιπὸν τί ἀνάγκη σου νὰ μᾶς τὰ κρύβῃς;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Πιότερα δὲν μπορῶ νὰ πῶ. Ἔτσι ὅσο θέλεις
πλάνταζε, θύμωνε ἄγρια· δὲν μὲ φοβίζεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ναί! βαρυθυμωμένος εἶμαι, καὶ κανένα
δὲν θεὰ λείψω νὰ σοῦ ἴπῶ, ἀπ' ὅσα, ἀλήθεια,

πιστεύω· λοιπὸν μάθε το πῶς καλὰ ξέρω
ὅτι ὄχι μόνο τοὺς φονεῖς ἐσὺ γνωρίζεις,
ἀλλ' ὅτι καὶ συνέτρεξες αὐτὸν τὸν φόνον.
Ἔστω κι' ἂν δὲν ἐμόλυνες στοῦ Λαῖου τὸ αἷμα
τὰ χέρια σου. Ἄν δὲ σέκαμνε τυφλὸν ἡ τύχη,
ἐσένα θεὰ πίστευα αὐτουργὸν τοῦ φόνου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Ἀλήθεια; ἐγὼ στὸ κήρυγμα νὰ ἐμμείνῃς, λέγω,
καὶ πλέον ἀπὸ σήμερα οὔτ' ἐγώ, οὔτε τοῦτοι
ταιριάζει νὰ πευθύνομε σέσὲ τὸν λόγον,
ποῦ εἶται τὸ ἀνόσιο μίasma τοῦ τόπου!

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τέτοιαν ἀπότολμην κατηγορία σέμενα
ρίχνεις καὶ ἀπ' τὸ θυμὸ μου θὰ γλυτώσης, λέγεις;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Ἦξευρα πῶς πικρὴ ἡ ἀλήθεια ποῦ εἶπα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Αὐτὰ δὲν σοῦ τὰ δίδαξε ἡ μαντεία βέβαια.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Ἔσὺ νὰ πῶ μανάγκασες ὅσα δὲν θέλω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποιὰ νὰ μοῦ πῃς σ'ἀνάγκασα; λέγε ν'ἀκούσω.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Τάχα καλὰ δὲν μάκουσες; τί ζητεῖς τώρα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Δὲν ἐκατάλαβα καλά, γιὰ ξαναπέ μου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Λέγω πῶς εἶσαι ὁ ἔνοχος ποῦ ἐμεῖς ζητοῦμε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιὰ τίς διπλῆς δὲν θὰ χαρῆς, βέβαια, βρισιές σου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Κι' ἄλλα νὰ πῶ; καὶ πιότερο νὰ σὲ θυμώσω;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πῆς ὅ,τι θέλεις. Μάταια, κούφια τὰ λόγια.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Λέγω λοιπὸν σ' αἰσχρότατη πῶς ἤλθες σχέσιν
μὲ τοὺς στενοὺς σου συγγενεῖς· καὶ δὲν γνωρίζεις
πόσο κακὴ εἶναι ἡ θέσις σου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐννια σου κι' ἀτιμώρητος δὲν θάπομείνης.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Βέβαια, σὰν ἔχη δύναμιν κάποια ἡ ἀλήθεια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μέσα σου δὲν εὐρίσκεται ἡ ἀλήθεια ἐσένα,
τυφλὸς στὰ μάτια καὶ σταυτιά καὶ στὸν νοῦν εἶσαι.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Δυστυχησμένος εἶσαι ποῦ μὲνιδίζεις με τέτοια·
θὰ σὲ ὄνειδίσουν αὐριον ἐσέναν' ὄλοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄπαυτη τύφλα σὲ κρατεῖ καὶ δὲν κατέχεις
οὐδὲ κ' ἐμέ, οὐδὲ κι' ἄλλονε θνητὸν νὰ βλάβῃς,
ἀπ' ὅσους χαίρονται ἀγαθὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Βέβαια ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ βλάβω ἐσένα,
εἶν' ὁ Ἄπολλων ἀρκετὸς γιὰ νὰ τὸ κάμῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὁ Κρέων νὰ ἐπινόησεν αὐτὰ ἢ μονάρχος
ἐσύ;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Ἄτός σου ἐβλάφθηκες ἐσύ. Ὁ Κραίων τί φταίει;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὡ πλοῦτε καὶ βασιλεία στὴν γῆν ποῦ ἀπ' ὄλες
τίς τέχνες τίς ἀνθρώπινες ἐξέχεις· κάμνεις
ὄλοι τοῦ βασιλέως τὴ ζωὴ νὰ τὴ ζηλεύουν,
ἀφοῦ γιὰ τὸν βασιλικὸν τὸν θρόνον, ὅπου
ἡ πόλις μοῦ τὸν ἔδωκε, ἄξιο μου δῶρο,
χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ ζητῶ, τοῦτος ὁ Κρέων
ὁ πρῶτα φίλος μου πιστὸς μέπιβουλεύει,
τὸ σκῆπτρον αὐτὸ θέλοντας γιὰ τὸν ἑαυτό του,
καὶ μούστειλε τὸν μάγο αὐτὸν καὶ τὸν πανοῦργον,
τὸν δόλιον, τὸν ἀγύρτη αὐτὸν ποῦ μόνον
κέρδη ἀγαπᾷ, κ' εἶναι τυφλὸς εἰς τὴν μαντείαν.
Πότε, γιὰ πέ μου, ἐδείχθηκες μάντις ἀλήθεια;
ὅταν ἡ Σφιγγοπρόσωπη ἐδῶ ἦτον Σφίγγα,
καὶ ζωτικὰ ἐτραγοῦδαε τὰ αἰνίγματά της,
δὲν ἔδινες σωτήριες τίς συμβουλές σου·
τὸ αἶνιγμα εὐκολοζήγητο δὲν ἦτον τότε,
οὔτε ἦτονε τοῦ καθενὸς γιὰ νὰ τὸ λύσῃ·
μαντείαν ἐχρειαζότανε ποῦ δὲν τὴ βρῆκες
στοὺς οἰωνοὺς ποῦ ἐξέταζες, ἀλλ' οὔτε ἀκόμη
θεὸς κανεὶς σ' τὴν ἔδωκεν. Ἐγὼ ὅμως ἤλθα
χωρὶς νὰ ξέρω τίποτε, ὁ Οἰδίπους, λύω
τὸ αἶνιγμα καὶ τὴν τρομερὴ τὴν Σφίγγα φθείρω.
Ἄπὸ τὸν θρόνον ὠρίσθηκες νάπομακρύνῃς
ἐμέ, σιὰ στὸν Κρέοντα νὰ βασιλεύῃς.
Μοῦ φαίνεται πῶς κλαίοντας καὶ οἱ δύο τὰς Θήβας
θαφῆσετε· τὸ μίασμα μαζί θὰ φύγῃ.

Τὰ γερατειὰ ἂν δὲ σεβόμεον θάβλεπες ποία
ἀνταμοιβὴ θὰ λάβαινες στοὺς λογισμούς σου.

ΧΟΡΟΣ

✓ Σέμας ὁ θυμὸς φαίνεται πῶς καὶ τὰ λόγια
τὰ δικά του ἐμπνέει, βασιλεῦ, καὶ τὰ δικά σου.
Τέτοια δὲν μᾶς χρειάζονται. Μὰ πρέπον εἶναι,
τὴν ἀριστη γιὰ τὸν χρησμὸν ναύροῦμε λύσιν.+

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

✓ Τί κι' ἂν λογιέσαι βασιλεύς; ἐγὼ θὰ δώσω
ἀπόκρισιν ἀνάλογη στ' ἄθλια σου λόγια·
γιατὶ κέγῳ τὴν δύναμιν ἐτούτην ἔχω.
Δὲν εἶμαι σκλάβος ἐδικός σου ἀλλὰ τοῦ Φοίβου·
τῆς προστασίας τοῦ Κρέοντος δὲν ἔχω ἀνάγκη.+
Μὲ τέτοια γλῶσσσα σοῦ μιλῶ τυφλὸς γιατί εἶπες
πῶς εἶμαι, ἀλλ' ἂν τοῦ λόγου σου ἀνοιχτομάτης
εἶσαι, γιατί στήν ἄβυσσον ποῦ ἔχεις φθασμένα
δὲν βλέπεις; Καὶ τὸ σπίτι σου ποιό 'ναι δὲν ξέρεις.
Μήπως γνωρίζεις τὴν γενεὰν ὅπου κρατιέται;
Δὲν ξέρεις ὅτι μισητὸς στοὺς συγγενεῖς σου
τοὺς πεθαμένους ἔλαχες καὶ σ' ὅσους ζοῦνε,
καὶ πῶς διπλὴ φρικτότατη τῶν γονέων κατάρρα
ἀπὸ τὰς Θήβας, ἄθλιε, θὰ σὲ μακρύνῃ; +
'Ἐσένα ποῦ καμώνεσαι γι' ἀνοιχτομάτης
ποιὸς τόπος ἀπὸ τὴν φωνὴν δὲν θάντηχῆση;
τὴν ἐδική σου; ποιὸ βουνό, ποιὸς ἄλλος
Κιθαιρῶν τέτοιοι ἀνομον ποῦ ἔκαμες γάμον
καὶ μπῆκες καλοτάξιδος σαῦτὸ τὸ σπίτι;
'Ἄλλ' οὔτε καὶ τῶν ἄλλων σου κακῶν τὸ πλήθος
γνωρίζεις ποῦ σὲ κάμνουνε μὲ τὰ παιδιὰ σου +

ἴσον. Καὶ τώρα οὐκ εἶδιζε ἂν ἠμπορέσης
ἐμένα καὶ τὸν Κρέοντα, ὅσο κι' ἂν θέλῃς·
χειρότερη κανένας σου θνητὸς δὲν θάχῃ
τύχην ἀπὸ ὅσους τρέφονται στήν γῆν ἐτούτη. ✓

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

'Ἀλλὰ μπορεῖ τέτοια νακούῃ κανένας λόγια
καὶ νὰ ὑπομένη; Πήγαине σοῦ λέγω γέρο
στῶν θεῶν τὴν κατάρρα—!

Πήγαине πίσω σπίτι σου. Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Ποτὲ δὲν θενάρχόμουνα, ἂν δὲν μέκάλεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σ' ἐκάλεσα ὄχι ἐλπίζοντας μωρολογίες,
ἀλλοιῶς δὲν θενὰ πάταγες εἰς τὸ παλάτι.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Τέτοιος ἐγὼ ἐγεννήθηκα: μωρὸς γιὰ σένα,
μὰ συνετὸς γιὰ τοὺς γονεῖς ποῦ σέχουν κάμει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιὰ ποιὸς γονεῖς; ποιὸς μέκαμεν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

'Ἡ μέρα τούτη θὰ σὲ φάῃ, ποῦ θὲ νὰ δείξῃ
ποιὸς σέκαμε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Αἰνιγματώδη, σκοτεινὰ λόγια, μοῦ λέγεις.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Μὰ ἔλεγες πῶς τὰ αἰνίγματα ξέρεις καὶ λύνεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ψέγε με γιὰ ὅσα ἐβοήθησαν νὰ γείνω μέγας.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Αὐτὴ σου ἡ τύχη σέφθειρε, δυστυχισμένε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Λίγο μὲ μέλλει, ἀφοῦ ἴσωτα μαυτὴν τὰς Θήβας.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Φεύγω! παιδί μου, ὀδήγει με νὰ πάω στὸ σπίτι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄς σὲ ὀδηγήσῃ. Πήγαινε ἀφοῦ εἶσαι ἐμπόδιο,
νὰ τελεσθῆ τὸ πρόσταγμα τάχιον τοῦ Φοίβου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Εἶπα, ὅσα μέρωτήσατε· καὶ τώρα φεύγω
καὶ δὲν φοβοῦμαι θάνατον ἐγὼ ἀπὸ σένα.
Σοῦ λέγω μόνον ὁ ἄνθρωπος ὅπου ζητοῦνε,
ἐκεῖνος ὅπου ἐσκότωσε τὸν βασιλέα
εἶναι μπροστά, καὶ μέποιος ἂν λήῃ πῶς εἶναι,
γλίγωρα θὰ τὸν εὔρετε νᾶναι Θηβαῖος.
Δὲν θὰ χαρῆι γιὰ τούτη του τὴν καλὴ τύχη,
θὰ τυφλωθῆ, προλέγω σας, καὶ θὰ πλανᾶται
ξένος μέσα στὴν ξενιτειὰ μὲ τὸ ραβδί του
ναυρῆ τὸν δρόμον ψάχνοντας· ὁ ἴδιος
πατέρας καὶ ἀδελφὸς ὁμοῦ! καὶ τῆς μητρὸς του
μαζὶ παιδί καὶ σύζυγος... Ἔσεῖς θὰ ἰδῆτε
πῶς εἶναι, καὶ πῶς ἐσπειρεν ἴδια γυναῖκα
μὲ τὸν πατέρα θὰ βρεθῆ. Καλὰ στοχάσου
μπαίνοντας στὸ παλάτι σου αὐτὰ ποῦ λέγω·
κι' ἂν εὔρης ὅτι ψέματα σοῦ λέγω, τότε
νὰ μὴν πιστεύῃς στὴ δική μου τὴν μαντείαν.

ΧΟΡΟΣ

Ποῖος εἶν' αὐτός, ποῦ ὁ Δελφικὸς μαντικὸς εἶπε βράχος

πῶς ἔκαμε μὲ φονικά τὰ χέρια κακὰ τόσα;

Εἶναι καιρός,

πιὸ γλίγωρα ἀπὸ τ' ἄνεμόποδ' ἄτια

τὸ πόδι του γοργὸ νὰ πάρῃ

νὰ πάῃ μακριά.

Ὁ Ἀπόλλων μὲ τις ἀστραπὲς

καὶ τὴ φωτιά καὶ τὸ δοξάρι

κινιέται κατ' ἀπάνω του,

καὶ φοβερὲς τὸν ἀκλουθοῦν

οἱ ἀλάθευτες Ἐριννύες.

(Ἀντιστροφή α΄.)

Γιατί ἔλαμψε ἀπ' τοῦ Παρνασοῦ τὴν κορυφὴ τὴ χιονισμένη

χρησμός, ὅπου προστάζει μας ναύροῦμε τὸ φονιά,

γιατί συχνάζει στ' ἄγρια

τὰ δασωμένα μέρη,

στ' ἄντρα, στοὺς βράχους καὶ—

σὰν ταῦρος μὲ τὸ πόδι του,

τὸ δύστυχο ὁ δυστυχισμένος,

τὸ μάντευμα τὸ Δέλφιον,

ποῦ ἀπὸ τὸν ὀμφαλὸν τῆς γῆς ἐστάλη,

μακριὰ νὰ διώξῃ θέλει.

Ὅμως τὸ θεῖκὸ μάντευμα

πετάει πάντα ζωντανὸ

τριγύρω ἀπ' τὸν δυστυχισμένον.

(Στροφή β΄.)

Δεινὴ λοιπὸν ἡ ταραχὴ ποῦ φέρνει ὁ μάντις,

οὔτ' εἶν' ἀπίστευτα ὅσα λέει καὶ πιθανὰ δὲν εἶναι.

Ἔτσι δὲν ξέρω τί νὰ εἰπῶ,
 μὲ τῶν ἐλπίδων τὰ φτερά πετάω
 οὔτε στὸ μέλλον βλέποντας οὔτε καὶ στὸ παρόν.
 Ἡ ἔχθρα πῶς ἐστάθηκεν
 ἀνάμεσα στὴ γενεὰ τοῦ Λαβδάκου
 καὶ στοῦ Πολύβου τὸ παιδί,
 οὔτ' ἄλλοτε ἄκουσα ποτὲ
 οὔτε καὶ τώρα ξέρω,
 κἔτσι ἐκδικούμενος ἐγὼ
 τὸν σκοτωμὸν τοῦ Λαίτου,
 ἔνοχον τὸν Οἰδίποδα στὸν λαὸν νὰ παραστήσω.

(Ἀντιστροφή β'.)

Ὅμως ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Δελφικὸς θεὸς καλὰ γνωρίζουν
 τὰνθρώπινα. Ἄλλ' ἀπίστευτο
 κανένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μάντις
 στήν κρίσι νὰ ὑπερέχη ἐμένα.
 Στὴ σοφία στέκ' ἡ ὑπεροχὴ
 ἀπ' ἄνθρωπον ἀνθρώπου.
 Ὅμως ποτὲ δὲν θάψεγα τὸν βασιλέα, ἂν δὲν ἔβλεπα
 ἀπόδειξι στῶν κατηγορῶν του τὰ λόγια.
 Γιατί ἄλλοτε ποῦ φανερά ἡ Φτερωμένη Κόρη
 γοργόπεσεν ἀπάνω του, σοφὸς ἐδείχθη
 καὶ ἀληθινὰ σωτήριος εἰς τὴν πόλιν—
 γι' αὐτὸ ποτὲ στὴ σκέψι μου κακὸς δὲν θᾶνε ὁ Οἰδίπους.

ΚΡΕΩΝ

Ἄνδρες Θηβαῖοι, ὡς ἔμαθα πῶς ὁ Οἰδίπους
 κατηγορίες βαρύτερες λένε μοῦ ῥίχνει,
 ἤλθα ἐπειδὴ δὲν βάσταξα. Γιατί ἂν πιστεύη

τῆς δυστυχίας ποῦ τοῦτυχε πῶς εἴμ' αἰτία
 ἢ πῶς κακὸ ἐγὼ τοῦκαμα μὲ λόγια ἢ μέργα,
 δὲν θέλω πιότερο νὰ ζῶ μαῦτὸν τὸν ψόγον,
 γιατί μικρὴ δὲν ἔχω ἐγὼ ἀπ' αὐτὸν ζημία·
 ζημία, νομίζω, ὑπέρτατη πῶς εἶνε
 οἱ φίλοι κακὸν νὰ μὲνομάσουνε.

ΧΟΡΟΣ

Τοῦτα σοῦ κατηγορήσαν μὲς τὸ θυμὸ τους,
 κι ἔχι γιατί τὰ νόμισαν σωστὰ πῶς εἶναι.

ΚΡΕΩΝ

Εἶπαν πῶς τάχα ἔβαλα τὸ μάντι ἐγὼ
 νὰ εἰπῆ ὅσα εἶπε.

ΧΟΡΟΣ

Ἐλέγαν τέτοια· μὰ γιατί, δὲν ξέρω, Κρέων.

ΚΡΕΩΝ

Μὲ τὰ σωστὰ του τάλεγεν αὐτὰ τὰ λόγια;

ΧΟΡΟΣ

Δὲν ξέρω. Τῶν ἀρχόντων δὲν θωρῶ τὰ ἔργα.
 Ἴδου ὅμως βγαίνει ὁ βασιλεὺς ἀπ' τὸ παλάτι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ὦ σύ! Πῶς εἶν' καὶ τόλμησες μπροστὰ μου νάλθης
 καὶ νὰ πατήσης τοῦ σπιτιοῦ μου τὸ κατώφλι,
 σὺ φανερά τὸ βασιλιά ποῦ ἔχεις σκοτώσει,
 καὶ ποῦ ληστής τοῦ θρόνου μου νὰ γείνης θέλεις.
 Πέ μου γιὰ χάρι τῶν θεῶν, γιὰ ποῖον μέπηρες,
 ἀνόητον τάχα ἢ δειλόν, κι' αὐτὰ μοῦ κάμνει
 ἢ μήπως τάχα νόμισες ἐγὼ τὴν πανουργίαν
 δὲν θενὰ καταλάβαινα καὶ θὰ ἐδεχόμουν!
 Τάχα μωρότατος δὲν εἶσαι νὰ πιστεύης,
 πῶς δίχως φίλους καὶ λαὸν θενὰ μπορέσης

ἀπὸ τὰ χέρια μου τὴ βασιλεία νάρπαξης
ὅπου μὲ χρήματα καὶ φίλους ἀποκτοῦνε ;

ΚΡΕΩΝ

Ἐέρεις τί θάτανε καλὸ νὰ κάμῃς ; ἄκου
ἴσα πρὸς ὅσα μοῦ εἶπες τώρα λόγια, Οἰδίπου,
κῆπειτα μόνος σου μπορεῖς καὶ κρίνεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Εὐγλωττος εἶσαι. Δύσκολα ὅμως σάκούω
γιατί πῶς εἶσαι ἄπιστος, βρέθηκες, φίλος.

ΚΡΕΩΝ

Θὰ σοῦ ἐξηγήσω τοῦτο. Δέξου νὰ μακούσης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μὴ μοῦ ἀρνηθῆς τὸ ὅ,τι κακὸς ἐστάθης, Κρέων.

ΚΡΕΩΝ

Ἄν τὴν ἀστόχαστη τὴν τόλμη σου νομίζεις
πῶς κάτι ἀξίζει, βέβαια, δίκιο δὲν ἔχεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐπίβουλος σὲ συγγενῆ σου ἐδείχθης, κῆτσι
νομίζεις ἀτιμώρητος πῶς θεὰ μείνης ;

ΚΡΕΩΝ

Ὅμολογῶ πῶς δίκαια μίλησες τώρα,
ἀλλ' ὅμως τί 'ναι τὸ κακὸ ποῦ σοῦχω κάμει ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μοῦλεγες ἢ δὲν μοῦλεγες πῶς εἶν' ἀνάγκη,
νὰ στείλω ἐδῶ νὰ φέρουνε τὸν Τειρεσία ;

ΚΡΕΩΝ

Αὐτὴν μου δὲν τὴν ἀλλαξες τὴ γνώμη ἀκόμη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πόσος καιρὸς ἐπέρασεν ἀφ' ὅτου ὁ Λαῖος...

ΚΡΕΩΝ

Ἔκαμε τί ; Δὲν ξέρω τί 'ναι ὅπου ρωτᾷς με.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐχάθη ἀπὸ θανάσιμην κρυφὴν αἰτία ;

ΚΡΕΩΝ

Ἀμέτρητος καιρὸς ἔχει, θαρρῶ, περάσει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ τότε μάντιν λέγανε τὸν Τειρεσία ;

ΚΡΕΩΝ

Σοφὸν καὶ τότε. Κι' ὅμοια τὸν ἐτιμοῦσαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ τάχα μεθυμήθηκεν ὁ μάντις τότε ;

ΚΡΕΩΝ

Ὅχι δὲν σέθυμήθηκε ποτέ, πιστεύω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλ' οὔτε τὸν ρωτήσατε γιὰ τοὺς φονιάδες ;

ΚΡΕΩΝ

Πῶς ὄχι ! τὸν ρωτήσαμε, μὰ δὲν μᾶς εἶπε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιατί σᾶς τῶκρυψε ὁ σοφὸς ὁ μάντις τοῦτο ;

ΚΡΕΩΝ

Δὲν ξέρω. Νὰ σιγῶ λοιπὸν, ἀναξ, ταιριάζει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κάτι θὰ ξέρης, μολαταῦτα, ἔστω καὶ λίγο.

ΚΡΕΩΝ

Πέ μου κι' ἂν ξέρω κάτι τί δὲν θὰ τὸ κρύψω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Λέγω ἂν δὲν συμφώναγε μὲ σένα ὁ μάντις,
τοῦ Λαῖου φονιάς δὲν θάλεγε πῶς εἶναι ὁ Οἰδίπους.

ΚΡΕΩΝ

Δὲν ξέρω ὁ μάντις τί σοῦ λέγει. Ὅσποσο θέλω
νὰ μάθω, ὡς θές καὶ σὺ ἀπὸ μὲ νὰ μάθης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐξέταζε. Φονιά ποτὲ δὲν θενά μεύρης.

ΚΡΕΩΝ

Πῶς; μὴ δὲν ἔχης σύζυγον τὴν ἀδελφῆ μου;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄπ' ὅσα λέγεις τίποτε δὲν ἀπαρνῶμαι.

ΚΡΕΩΝ

Μαζί της δὲν μερίζεσαι τὴν ἐξουσίαν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σ' ὅ,τι ποτὲ μοῦ ζήτησε ὄχι δὲν εἶπα.

ΚΡΕΩΝ

Τάχα δὲν μὲ τιμοῦν ἴσα μὲ σὰς τοὺς δύο;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλ' ὅμως ἐδῶ δείχεται κάκιστος φίλος.

ΚΡΕΩΝ

✓ Ὅχι. Ἄν ἀμερόληπτα θέλεις νὰ κρίνης—
Καλὰ στοχάσου: προτιμότερο δὲν θᾶτον
νὰ ἐξουσιάζης ἀφοβος καὶ νὰ κοιμᾶσαι
τιμώμενος καὶ σὺ μὲ τοὺς ἄρχοντας ἴσα;
Ἐγὼ ποτὲ δὲν θᾶθελα βασιλεὺς νᾶμαι,
βασιλικά ὅμως θᾶθελα νὰ πράττω. Τὸ ἴδιο
καθένας ἄλλος. Ἄφοβος ἔτσι λαμβάνω
ὅ,τι θελήσω. Ποῦ ἂν βασιλεὺς μονάρχος
ἴσως καὶ νᾶκαμνα πολλὰ—ἀθελήτᾳ μου.
Θέλεις λοιπὸν ἀνήσυχη τὴν βασιλείαν
νὰ προτιμῶ ἀπ' τὴν ἀνοιαστὴ τὴν ἐξουσίαν;
Δὲν εἶμαι τόσον ἄμυαλος ὥστε νὰ θέλω,
ἀπ' ὅσα ὠφέλιμα καλὰ κατέχω, κι' ἄλλα.

Τώρα ἔλ' ἡ Θήβα, φίλοι μου. Ὅσοι σὲ θέλουν
σέμένα πάντα τρέχουνε, ξέρεις, Οἰδίπου.

Ἔτσι μονάχα ἐλπίζουνε νὰ τὸ ἐπιτύχουν.

Πῶς λοιπὸν τοῦτ' ἀφίνοντας νὰ ποθῶ ἄλλα;

Ποτὲ νοὺς καλοστόχαστος κακὸς δὲν εἶναι:

ἀλλ' οὔτε βασιλέας ποτὲ θέλω νὰ γείνω,

οὔτε θὰ καλοτύχιζα, κι' ἂν προσπαθοῦσα

μᾶλλους μαζί νὰ πάρω σου τὴ βασιλεία.

Εἰς τὸ μαντεῖον πήγαινε καλὰ νὰ μάθης,

ἂν τὸν χρησμὸν σοῦ ἀλλάξα καὶ δὲν τὸν εἶπα

ὅπως τὸν πῆρα. Ἄν τύχη δὲ καὶ μὲ τὸν μάντιν

φανῆ πῶς ἐτυμφώνησα γιὰ κάποιον πράγμα—

νὰ μὲ σκοτώτης, βασιλιά, παρακαλῶ σε

μὲ τὴ δική μου θέλησι καὶ τὴ δική σου.

Ἄλλ' ὅμως ἄδικο πολὺ κατηγορίαν

τέτοια νὰ μοῦ κατηγορήσῃς χωρὶς μαρτύρια,

οὔτε εἶναι διόλου δίκαιον νὰ τὸ πιστεύης:

καλοί, οἱ κακοὶ καὶ οἱ πονηροὶ πῶς εἶναι.

Καὶ τὸ νὰ χάσης ἄδικα ἓνα φίλον ποῦχεις

τὴν ἀκριβὴ ζωῦλα σου εἶναι ὡς νὰ χάσης.

Μὲ τὸν καιρὸν θὰ τὰ σκεφθῆς αὐτὰ ποῦ λέγω,

γιατὶ μὲ τὸν πολὺν καιρὸν φαίνεται ὁ δίκιος,

ἐνῶ ὁ κακὸς σὲ μόνῃ μιᾷ δείχεται μέρα.

ΧΟΡΟΣ

Σωστά εἶπε, Οἰδίπου, γιὰ ὅποιον φοβᾶται μήπως

πέσῃ. Γιατὶ ὅσοι βιάζονται πολὺ—σκοντάφτουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γλίγωρα σὰν ὁ ἐπίβουλος κάμνει ὅ,τι κάμνει,

γλίγωρα κ' ἐγὼ ἀπόφασι νὰ πέρνω πρέπει!

Μὲ χέρια σταυρωμένα, λέγω, ἂν ἀπομείνω
εὐκόλα τὴν κακὴν βουλήν του θὰ ἐκτελέσῃ.

ΚΡΕΩΝ

Καὶ τί ζητᾷς; ἀπὸ τὰς Θήβας νὰ μὲ βγάλῃς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καθόλου. Θέλω θάνατον νὰ σοῦ χαρίσω.

ΚΡΕΩΝ

Πρόθυμα, μόνον: ἔνοχος δεῖξέ πῶς εἶμαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πίστιν στὰ μάταια λόγια σου γιατί νὰ δώσω;

ΚΡΕΩΝ

Σὲ βλέπω κ' εἶσαι ἀστόχαστος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιὰ τὸ συμφέρον
μοῦ φαίνεται πῶς σκέπτομαι καλά.

ΚΡΕΩΝ

Μὰ πρέπει νὰ μὴν ἀμελήῃς καὶ τὸ δικό μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ναί. Μὰ τὸ φυσικό σου κακὸ θᾶναι!

ΚΡΕΩΝ

Τίποτε δὲν στοχάζεσαι καλά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλ' ὅμως

χρειάζεται στους ἄρχοντας νὰ ὑπακούτῃς.

ΚΡΕΩΝ

Ἦχι ὅμως στὸν κακὸν τὸν ἄρχοντα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἦ πόλις, πόλις.

ΚΡΕΩΝ

Κ' ἐγὼ τὴν πόλιν ἀγαπῶ. Ἦχι ἐσὺ μόνος.

ΧΟΡΟΣ

Ἄνακτες, δέομαι, παύσατε. Γιατί στὴν ὥραν
ποῦ πρέπει βλέπω νὰ ἔρχεται ἡ Ἰοκάστη
ἀπ' τὸ παλάτι, καὶ μπορεῖ μαζί μὲ κείνην
νὰ διώξτε τὴ διχόνοια ποῦ σας διχάζει.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Γιατί τέτοια ἀσυλλόγιστη λογομαχία
ἐστήσατε ταλαίπωροι, ἐνῶ τὰς Θήβας
δέρνει ἡ μεγάλη συμφορά. Ντροπὴ καμμία
δὲν ἔχετε καὶ ἀστόχαστα κινεῖτε μίση.
Δὲν πᾶς εἰς τὸ παλάτι σου καὶ σὺ στὸ σπίτι,
Κρέων, μὴ λάχῃ τὰ μικρὰ γείνουν μεγάλα;

ΚΡΕΩΝ

Ὁ σύζυγός σου τρομερὴν, ἄνασσα, θέλει
νὰ μοῦ ἐπιβάλλῃ τιμωρίαν καὶ μοῦ προτείνει
τὸν θάνατον ἂν προτιμῶ ἢ τὴν ἐξορία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅμολογῶ τὸν ἐπιασα μὲ πανουργία
τὴν ζωὴν μου τὴν βασιλικὴν νὰ ἐπιβουλεύῃ.

ΚΡΕΩΝ

Καλὸ νὰ μὴν ἰδῶ. Ὁ θυμὸς τῶν Ἀθανάτων
νὰ μὲ συντρίψῃ, ἂν πόθησα ποτὲ κακὸ σου.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Γιὰ χάρι πίστευσε τῶν θεῶν, Οἰδίπου,
ἔσα σοῦ λέγει. Τὸν ἱερὸν σεβάσου ὄρκον,
ἔπειτα ἐμὲ καὶ ὄλους ἐδῶ ποῦ εἶναι παρόντες.

ΧΟΡΟΣ

Πείθου καὶ μὴν ὀργίζεσαι, Οἰδίπου, σ' ἱκετεύω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Νὰ ὑποχωρήσω μοῦ ζητᾶς ;

ΧΟΡΟΣ

Σεβάστω

Αὐτὸν ποῦ οὐδὲ πρωτύτερα κακὸς δὲν ἦτον
οὔτε καὶ τώρα εἶναι κακός.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τάχα γνωρίζεις τί ζητᾶς ;

ΧΟΡΟΣ

Καλὰ γνωρίζω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Λέγε λοιπὸν τί σκέπτεσαι ;

ΧΟΡΟΣ

Ποτὲ νὰ μὴ κατηγορήσῃς τὸν ἀθῶο¹ φίλον
ὡς ἄτιμον, χωρὶς μιὰ φανερὴν αἰτίαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μάθε λοιπὸν, ὅταν ζητῆς αὐτὰ ποῦ λέγεις,
ζητεῖς στὸν δικόν μου ὄλεθρο νὰ συντελέστῃς.

ΧΟΡΟΣ

Ὅχι, μὰ τὸν ὑπέρτατον
μέσ' στοὺς θεοὺς τὸν Ἥλιον,
ἔρημος ἀπὸ τοὺς θεοὺς κι' ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους,
ἂν τέτοια ἔχω στὸ νοῦ μου, νὰ πομείνω.
Ἢ ὄλεθρία ποῦπεσε στὴ χώρα ἢ συμφορὰ

σπαράζει ἐμένα τοῦ ἄμοιρου
τὴν ἄθλια ψυχὴ,
μὴν τύχη καὶ προσθέσωμε
κι' ἄλλο κακὸ καινούργιο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πρέπει λοιπὸν νὰ φύγῃ αὐτὸς μακριὰ ἀπ' τὰς Θήβας,
ἢ πρέπει ἐγὼ νὰ φανισθῶ μακριὰ νὰ φύγω.
Γιατὶ ἡ καρδιά μου σφίγγεται ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια
ποῦ λέγει αὐτός· δὲν σφίγγεται ἀπὸ τὰ δικά σου.
Μισητὸς πάντα αὐτὸς κ' ἐχθρὸς θὰ μοῦ εἶναι
ὅπου κι' ἂν πάῃ, ὅπου ἂν σταθῇ.

ΚΡΕΩΝ

Ἵποχωρεῖς ἂν καὶ γεμᾶτος ἀπὸ μῖστος,
ὅμως θενὰ μισῆς τὸν ἑαυτὸ σου, Οἰδίπου,
ἂν ἡ ὀργὴ καμμιά φορὰ σὲ φέρῃ. Τέτοιες
φύσεις πικρότατες στὸν ἑαυτὸ τους εἶναι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Λοιπὸν γλίγωρα φύγε, λέγω, κι' ἄφητέ με.

ΚΡΕΩΝ

Θὰ φύγω. Ὁ Κρέων γιὰ τούτους ὁ ἴδιος,
ὅσον ἐσύ καὶ ἂν με παραγνωρίζῃς, θᾶμαι.

ΧΟΡΟΣ

Ἄνασσα, τὸν Οἰδίποδα γιατί βραδύνεις
νὰ πάρῃς στὸ παλάτι μέσα—νὰ πραύνης ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Θὰ τότε πάρω βέβαια, ἀφοῦ ὅμως μάθω,
ποῖα ἡ αἰτία ποῦ μάλωσεν ὁ Κρέων μαζί του.

1) Ἄναγῃ κατὰ Schneidewin.

ΧΟΡΟΣ

Μιά ὑποψία ἀμφίβολη στή μέση ἐρρίχθη.
Καί πάντα βλάπτει ἡ ψεύτικη κατηγορία.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Καί οἱ δυὸ σέ τοῦτο ἐφταίξανε ;

ΧΟΡΟΣ

Ναί.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ὁ λόγος ;

ΧΟΡΟΣ

Ἄρκοῦν, ἀρκοῦν ὅσα εἶπαμε...
τώρα ποῦ δέρν' ἡ συμφορὰ τῆ χώρα
καλὸ εἶναι ἐδῶ ποῦ ἐτέλειωσε νὰ μείνη ὁ λόγος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Βλέπεις ποῦ φθάνεις ; Δίκαιον ἐνῶ σέ ξέρω,
γιὰ μένανε δὲ νοιάζεσαι καὶ μοῦ σπαράξεις
τὴν καρδιά.

ΧΟΡΟΣ

Ἄναξ, πόλλες φορές σοῦ τὸ εἶπα,
ὅτι τρελλὸς θενάμωνα ἂν ἐσένα
δὲν ἀγαποῦσα, ποῦ τρικυμισμένην
εὖρες καὶ τὴν ἐπράϋνες τὴν πόλιν.
Καὶ τώρα γίνου ἂν δύνασαι
ἓνας καλοπροαίρετος ἀρχῶν στὰς Θῆβας.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Γιὰ τοὺς θεοὺς ! πέ μου κ' ἐμένα, Οἰδίπου,
ποιὰ εἶν' ἡ αἰτία ποῦ ὠργίσθηκες πολὺ μαζί του ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Θὰ μάθης, γιατί σένανε σέβομαι ἀπ' ὅλους
πιότερο, τί ἐσοφίσθηκε κακὸν ὁ Κρέων.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Λέγε : Νὰ ἰδῶ μὴ βάσιμη ἐστάθη ἡ ὀργή σου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κηρύττει πῶς ἐσκότῳσα ἐγὼ τὸν Λάϊον.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Τὸ ξέρει ἀτός του ; ἢ τάκουσεν ἀπ' ἄλλου στόμα ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μοῦστείλε τὸν παμπόνηρον πανοῦργον μάντι,
γιὰ νὰ κρατῆ τὸ στόμα του ἀπὸ τέτοια λόγια
ὁ ἴδιος ὁ Κρέων κοθαρό.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ἐσὺ ὅμως ὄλ' ἀφίνοντας ἐτοῦτα, ἐμένα
ἄκουσε τί θενὰ σοῦ πῶ' ποτὲ κανένας
θνητὸς δὲν ἤμπορεῖ μαντεία νὰ κάμη·
τῶν λόγων τούτων φανερόν ἄκου μαρτύριον :
Ἦλθε χρησμός ἀπ' τοὺς Δελφοὺς ποτὲ στὸν Λάϊον,
ὄχι ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα ἀλλ' ἀπὸ κάποιον
θεράποντά του λέγοντας πῶς πεπρωμένον
νὰ σκοτωθῆ ἀπὸ τὸ παιδί ποῦ θὰ ἐγεννηάτο
ἀπὸ τοὺς δυὸ μας. Ἄλλ' αὐτόν, πιστεύουν ὄλοι,
τὸν σκότῳσαν ξένοι ληστὰι σὲ σταυροδρόμι
ἐρημικό. Δὲν πέρασαν τρεῖς μόνο ἡμέρες,
ὅπου ἐγεννήθη τὸ παιδί : προστάζει ὁ Λάϊος
τοὺς ἀστραγάλους του τοὺς δυὸ ἀφοῦ τρυπήσουν
μακριὰ νὰ τὸ πετάξουνε σ' ἐρημικὸ βουνό.
Ἄλλ' οὔτε ὄδῳ τὸν φύλαξ' ὁ Φοῖβος τὸ λόγο—
πῶς τὸν πατέρα τὸ παιδί ἤθελε σκοτώσει,
οὐδ' ἔπαθεν ὁ Λάϊος ὅ,τι ἐφοβήθη.
Ἄλλ' ὅμως τέτοια οἱ μάντηδες ἐπροφητεύαν.

Λοιπὸν καθόλου μὴ νοιαστῆς γιὰ ὅσα ἀκούμε—
Γιατὶ ὅσα χρήσιμα στὸν ἄνθρωπον νομίζει
ὁ θεός, μονάχος εὐκολὰ τὰ φανερώνει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τί τρικυμίαν ἐνίωσα μέσ' στὴν ψυχὴ μου,
καθὼς τὰ λόγια σου ἀκούγα τὰ τελευταία.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ποιά σὲ κατέχει, βασιλεῦ, ματαία φροντίδα ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐνόμισα πῶς ἄκουσα σὲ σταυροδρόμι
ὁ βασιλεὺς ὁ Λαῖος ἀσπλαχνα ἐσφάγη.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Καὶ τώρα, καθὼς ἄλλοτε, λέγανε τέτοια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ σὲ ποιὸν τόπον ἔγεινεν αὐτὸ τὸ κρίμα ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Φωκίς ὁ τόπος λέγεται· σμίγουν οἱ δρόμοι,
ποῦ φέρνουν ἀπὸ τοὺς Δελφούς εἰς τὴν Δαυλία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πόσος ἐπέρασε καιρὸς ποῦ ἔγειναν τοῦτα ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Λίγον καιρὸν πρὸ τοῦ νάλθης ἐδῶ στὰς Θήβας.
τέτοιοι λόγοι σπαρθήκανε μέσα στὴν πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ὦ Ζεῦ, τί ἐσυλλογίσθηκες σήμερὰ νὰ κάμης ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Τί σοῦ ταραίζει τὴν ψυχὴν, ἀναξ, ὥστόσο ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μὴ μέρωτᾶς. Ὁ Λαῖος πέ μου πῶς ἦτον ;
Μέσ' στὴν ἀκμὴν τὴν νιότης του ἦτονε τάχα ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ψιλός, καὶ μόλις ἀρχίζε νὰσπρίζῃ ἡ κόμη,
μὲ τὴ μορφή του θάμοιαζε πολλὴ ἡ μορφή σου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλοίμονο ! Μοῦ φαίνεται δεινὲς κατάρες
στὸν ἑαυτὸ μου ἔρριξα χωρὶς νὰ ξέρω.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Μιλεῖς ; Καὶ μοῦ εἶναι φοβερὴ ἡ ὄψις σου, ἀναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σφόδρα φοβοῦμαι μὴν ὁ μάντις βλέπει·
θὰ ἰδοῦμε. Μίαν ἐρώτησι ἄλλη ἂς σοῦ κάμω.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Τρέμω. Ἄλλ' ἂν ξέρω θὰ σοῦ πῶ ὅ,τι μ' ἐρωτήσης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μόνος ὁ ἀναξ ἔφευγε τότε ἀπ' τὰς Θήβας,
ἢ μὲ πολλὴ ὡς ἐταίριαζεν ἀκολουθία ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Πέντε τὸν ἐσυντρόφευαν καὶ μέσ' στοὺς πέντε
ἕνας ὁ κῆρυξ. Ἄμαξα μονάχη μία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλοίμονο καὶ τρισαλλοῖ ! Φανερά εἶν' ὄλα !
Καὶ ποιὸς ἦταν βασίλισσα ποῦ αὐτὰ σοῦ τᾶτε ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Δοῦλος ποῦ μόνος σώθηκεν ἀπὸ τοὺς πέντε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Εἶναι καὶ τῶρα βρῖσκεται μέσ' στὸ παλάτι;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ὅχι. Γιατὶ ὡς ἔφθασεν στὴν πόλι ὁ δοῦλος,
κεῖδε πῶς ἐβασίλευες στοῦ Λαίου τὸ θρόνο,
μὲ πολυπαρακάλεσε νὰ τότε στείλω
ποίμνια νὰ βόσκη στοὺς ἀγροὺς μακριὰ ἀπ' τὴν πόλι.
Καὶ ἐγὼ τὸν ἔστειλα γιατί ἦτον ἄξιος
καὶ πιδὸ μεγάλη ὁ σκλάβος μου νὰ λάβῃ χάρι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πῶς θάτονε νὰ τὸν ἰδῶ τὸν δοῦλο τοῦτον;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ἐδῶ εἶναι. Μὰ γιατί ποθεῖς αὐτὸ τὸ πράγμα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Φοβοῦμαι: περισσότερα μίλησ' ἀπὸ ὅσο
ἔπρεπε. Ἴδου τὸ αἴτιον τῆς ἐπιθυμίας.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Γλίγωρα θάλλῃ. Ἄλλ' ἄξιζα κέγῳ νὰ μάθω,
τί σοῦ βαρύνει τὴν καρδιά σου, βασιλιά μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ βέβαια νὰρνηθῶ σέσένα τοῦτο
ἀδύνατον, ποῦ οἱ φόβοι μου πολὺ μεγάλοι,
γιατὶ ποῖδς ἀξιώτερος ἢ ἐγὼ νὰ μάθῃς
αὐτὰ τῶρα ἀπ' τὸ στόμα μου ποῦ τέτοια τύχη
μεῦρῃκε; Σ' ἐμέ ὁ Πόλυβος πατέρας ἦτον
ὁ Κορίνθιος κῆτονε ἢ Δωρὶς Μερόπη
μητέρα. Καὶ στὴν Κόρινθον ὁ πρῶτος ἤμουν,
πρὶν τύχη τέτοια μοῦ σταθῇ, γιὰ νὰπορήσῃς
ἀξία, μὰ γιὰ νὰ νοιάζομαι ὄχι καὶ τόσο.

Παραπιωμένος κάποιος στὸ μεθύσι ἀπάνω
νόθον μὲ κράζει. Τὴν φρικτὴν ἐκείνη μέρα
μόλις τὴ λύπη ἐκράτησα. Τὴν ἄλλη πῆγα
κέρωτησα καταλεπτῶς τοὺς δυὸ γονεῖς μου.
Κι' ἐκεῖνοι ἐπροσβαλθήκανε στὴν κατηγορία,
κέτσι βαρυθυμώσανε μέκειόν ποῦ τᾶπε
κέγῳ χαιρόμουνα γι' αὐτό. Ἄλλὰ μέκέντα
πάντοτε ὁ ψόγος· χάλαγεν ἔτσι ἡ καρδιά μου.
Κρυφὰ λοιπὸν ἀπ' τοὺς γονεῖς πέρνω τὸ δρόμο
γιὰ τοὺς Δελφούς. Καὶ φθάνοντας ἐκεῖ ὁ Ἀπόλλων
μὲ διώχνει, ἀνάξιος λέγοντας τάχα πῶς εἶμαι
ἀπάντησι σὲ ὅσα ῥωτῶ, καμμιά νὰ λάβω.
Ἄλλα ὅμως φοβερώτερα μάντεψε ὁ Φοῖβος.
Πῶς τάχα μὲ τὴ μάνα μου τὸ αἷμα θὰ σμιζῶ
καὶ γενεάν ἀίσχρότατη στὸ φῶς θὰ φέρω,
καὶ τοῦ πατρός μου πῶς φονιάς μέλλω νὰ γείνω.
Κέγῳ ὅλα ἐκεῖνα ἀκούοντας, τὴν Κορινθίαν
γῆν φεύγω γλιγωρότερα ὅσο μποροῦσα,
τᾶστρα πέρνοντας ὁδηγούς στὸ μισεμό μου·
μὴ θέλοντας ὅσα κακὰ οἱ χρησμοὶ σ' ἐμένα
ἐπρόβλεπαν νὰ τελεστοῦν, ἔφευγα πάντα.
Καὶ προχωρῶντας ἔφθασα στὸν τόπο ἐκείνον
ποῦ λὲς ὅτι ἐσκοτώθηκεν ὁ ἀναξ τῆς Θήβας.
Καὶ θὰ σοῦ πῶ βασίλισσα τὴν πᾶσα ἀλήθεια.
Ὅταν ἐκεῖ ποῦ ἐσμίγανε οἱ τρεῖς οἱ δρόμοι
ὁ βασιλεὺς ἐσίμωσε, τότε ἕνας κῆρυξ
κένας ποῦ ἐκαβαλίκευε σένα πουλάρι,
ὡς λέγεις, μ' ἀπαντήσανε. Κι' ἀπὸ τὸν δρόμον
μὲ βίαν ἐγυρεύανε νὰ μάποδιώξουν

κι' ὁ ἡγεμῶν κι' ὁ γέροντας. Χτυπῶ ἐγὼ τότε
τὸν ἡνίοχον, ὅπου ζήτησε νὰ μάποδιώξῃ·
καθὼς μὲ βλέπει ὁ γέροντας νὰ πλησιάζω
τὸ ἄρμα, παραφυλάγοντας μὲ τὸ μαστίγι,
στὴν κεφαλὴν ἀνάμεσα κτυπᾷ με. Ἄλλ' ὅμως
δὲν ἦτον δυνατὴ ἡ κτυπιά. Κι' ἀπὸ τὸ χέρι
τοῦτο κυλιέται τοῦ ἄρματος ὑπτίος τῆ μέση.
Καὶ τοὺς σκοτώνω ὅλους ἐγώ. Ἄν τώρα τοῦτος
ὁ ξένος μὲ τὸν Λάϊον ἔχει νὰ κάμη,
ποῖος εἶν' ἐλεεινότερος ἀπὸ μὲ; Ποῖος
θεῖαναι θεομίσητος πλέον ἀπὸ μένα —
ποῦ μήτε οἱ ξένοι οὔτε κανεῖς ἀπ' τοὺς Θηβαίους
στὸ σπίτι του νὰ δέχεται ταιριάζει ἐμένα;
Ἄλλ' εἶναι ἀνάγκη μακριὰ ἀπὸ κάθε σπίτι
νὰ διώχνουν με. Καὶ τίς φρικτὲς ἐγὼ κατάρεις
εἶμαι ἀπάνω μου ποῦρριξα. Κανένας ἄλλος
τοῦ βασιλέως δὲν ἐμόλυνε τῆ γυναῖκα!
Κακὸς ἐγὼ κι' ἀκάθαρτος ἔχω φυτρώσει,
πρέπει νὰ φύγω, ἀνάξιος εἶμαι νὰ β'έπω
τοὺς ἐδικούς μου, ἀλλοιώτικα μέλλω νὰ γείνω
σύζυγος τῆς μητέρας μου καὶ νὰ σκοτώσω
τὸν Πολυβο ποῦ μέκαμε κι' ἀνάθρεψέ με.
Σωστὸ δὲν θάτανε νὰ πῆ κανένας τοῦτο:
ἀπ' ἄγρια πῶς ἐγείνανε στὸν ἄνδρα τύχη
τὰ δεινὰ τοῦτα; Ἄς εἶν' ποτέ, ποτέ μου!
ὦ ἄγνοι θεοὶ καὶ σεβαστοὶ τῆ μέρα ἐκεῖνη
νὰ μὴν ἰδῶ. Καλύτερα ἀπὸ κάθε μάτι
νάφανισθῶ παρά ποτέ νὰ ἰδῶ πῶς εἶμαι
κηλιδωμένος ἀπὸ μέγα τέτοιον αἴσχος.

ΧΟΡΟΣ

Τὰ λόγια τοῦτα, βασιλιᾶ, πολὺ τρομάζουν,
μὰ ἔλπιζε ὡς ποῦ νὰκούσης τί θὰ πῆ κι' ὁ σκλάβος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐλπίζω τόσο μοναχά: ὅσο ποῦ νὰλθη
ὁ βοσκὸς ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς θεὰ προσμείνω.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Καρδιὰ θενάχης νὰ τὸν ὄῃς μπροστά σου, θάρρος;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Θεὰ σοῦ ἴπῳ: ἂν ὁ βοσκὸς τὰ ἴδια συμπέση
μὲ σένα λόγια νὰ μοῦ πῆ ποῦ σὺ μοῦ λέγεις,
ἐγὼ θὰ ἐγλύτων' ἀπ' αὐτὴν τὴν κακὴ τύχη.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ποῖδ' ἦταν ἐσὺ ποῦ πρόσεξες ἀπ' ὅσα εἶπα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Εἶπες ὁ κόσμος πίστεψε πῶς τὸν σκοτώσαν
λησταί, καὶ τώρα ὁ δοῦλος ἂν μᾶς φανερώσῃ
πολλοὺς φονιάδες, τότε ἐγὼ ὁ φονιάς δὲν εἶμαι.
Ἄν πῆ ὅμως πῶς καλόζωστος κάποιος διαβάτης
τὸν σκότωσε, εἶναι φανερὸ πῶς ἐγὼ θᾶμαι,
ποῦ θὰ βαρύνῃ ἐπάνω μου τὸ μέγα κρῖμα.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ἐέρε ὅμως, πῶς τὰ λόγια του δὲν θὰ γυρίσῃ
κι' ὅσα εἶπε δὲν θὰ τάρνηθῆ. Ἄλλὰ μοναχὴ
δὲν εἶμ' ἐγὼ ποῦ τάκουσα: ἡ πόλις ὅλη.
Καὶ ἂν παραλλάξῃ ὁ δοῦλος μου κάπως τὰ λόγια
ποτέ του βέβαια, βασιλιᾶ, δὲν θὰ τολμήσῃ
νὰ φανερώσῃ φυσικὰ πῶς τοῦ Λαίου

ἔστυ τὸν φόνον ἔκαμες μιὰ κι' ὁ Λοξίας
ἐμάντευσε πῶς θὰ χαθῆ ἀπὸ τὸ παιδί του.

Ἄν και ποτὲ δὲν ἔκαμε τὸ κριμα ἐκεῖνος,
ἀφοῦ πολὺ πρωτύτερα του, λές, εἶναι χαμέιος.
Γι' αὐτὸ δὲν θενά φρόντιζα γιὰ τίς μαντεῖες,
οὔτε σ' αὐτοὺς πιστεύοντας τοὺς λόγους, οὔτε
σ' αὐτοὺς ποῦ ἐχρησιμοδότησεν ὁ Φοῖβος τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅρθά ὄσα λές, βασιλίτσα, ἀλλ' ὅμως στείλε
νάλθῃ ὁ βοσκὸς νὰ τὸν ἰδῶ. Καὶ μὴ ἀμελήσης.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Θὰ στείλω ὅσο πιὸ γλίγωρα μπορῶ. Μὰ ὥστόσο
εἰς τὸ παλάτι ἄς ἔμπωμε, γιὰτὶ κανένα
πρᾶγμα δυσάρεστο σὲ σὲ δὲν θενά πράξω.

ΧΟΡΟΣ

Εἶθε σ' ἐμὲ νὰ εἶναι γραφτὸ
οἱ λόγοι μου καὶ τὰ ἔργα μου
ἀγνά, σεμνά νὰ εἶναι—
ὅτι, γιὰ τοῦτα, ὑπάρχουνε
νόμοι ὑψηλοὶ καὶ ὑπέρτατοι,
ποῦ στὸν αἰθέρα ἐγέννησε
πατέρας τους ὁ Ὀλυμπος.
Ἄπ' τοὺς θνητοὺς δὲν ἐγειναν,
δὲν τοὺς ἀποκοιμᾷ ἡ Λήθη —
Μεγάλῃ ὅσο καὶ ἀγέραστη
μέσα τους κατοικεῖ θεότης.

Ἄντιστροφή

Ἡ ἀσέβεια τὸν τύραννον
γεννᾷ, ποῦ ἀπ' τὰ νομήματα
εἶναι γεμάτη—
ἀδίκᾳ ἄς εἶν' καὶ ἀσύμφορα
στὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό της.
Καὶ ἀφοῦ τὴν ὑψηλότατην
κορφὴν ἀνέβῃ, πέφτει
στὴν πιὸ δεινὴ τὴ στενοχώρια—
ὅπου καὶ τὸ γοργότατο
δὲν τὴν βοηθεῖ τὸ πόδι.

Καὶ στὸν Θεὸν εὐχομαι,
ποτὲ τὸν ἄφαντο φονιά
τοῦ Λαῖου μὴ φανερώσῃ.
Τὸν Θεὸν παρακαλῶ
κράζω βοηθὸν πάντα ἐγὼ πάντα.

Στροφή β'.

Ἄλλ' ἂν κανεὶς ἀπότολμα,
μὲ χέρια ἢ λόγια, κάμνει
καὶ οὔτε τοὺς θεοὺς σέβεται
οὔτε τῶν Θεῶν τὴν Δίκην,
κακὴ ἄς τὸν συνεπάρῃ μοῖρα
γιὰ τὴν ἀνοσίαν τόλμην του.
Ἄν δίκαια τὸ κέρδος του δὲν τὸ κερδήσῃ
καὶ τὰσεβῆ τὰ ἔργα του
ἐκεῖνος δὲν τὰφήσῃ,
ἀλλὰ θελήσῃ τὰ ἱερά

νά ἐγγίση μὲ τὰ βέβηλα τὰ χέρια του.
 Ποιὸς ἄνθρωπος θὰ καυχηθῆ
 σὲ τέτοιες πῶς μπορεῖ στιγμὲς
 ἀπ' τὴν ψυχὴ του μέσα
 τὰ βέλη τοῦ θυμοῦ νὰ διώξῃ;
 Γιατὶ ἂν αὐτὰ εἶναι τίμια—
 τὰ ἔργα ἐγὼ λατρεύοντας τῶν Θεῶν—
 ποιά χρεῖα τὸν ἱερὸν χορὸν
 νὰ χορεύω;

Ἀντιστροφὴ

Οὔτε στὸν ἱερὸν ναὸν
 τῶν Δελφῶν δὲν θὰ πορεύωμαι,
 οὔτε καὶ στῶν Ἀθῶν τὸν ναὸν,
 στὴν Ὀλυμπίαν οὔτε,
 ἂν οἱ χρησμοὶ δὲν γείνουνε
 φανεροὶ στοὺς θνητοὺς ὄλους:

Ἄλλὰ, ἀναξ Ζεῦ, ἂν ὅσ' ἀκοῦς
 ὀρθά εἶναι, σὺ ποῦ βασιλεύεις
 ἐπάνω σ' ὄλα, δέομαι:

μὴν τὰ μελήσῃς ὅσα σοῦ ζητῶ.

Γιατὶ οἱ θνητοὶ περιφρονοῦν
 τοὺς χρησμοὺς ποῦ γιὰ τὸν Λαῖον
 εἰπώθηκαν, κι' ὁ Ἀπόλλων
 ἔπαυσε νὰ λατρεύεται

κἔτσι ἢ θρησκεία χάνεται—ἢ θρησκεία!

ΙΟΚΑΣΤΗ

Στοχάσθηκα, ὦ ἄρχοντες τῆς χώρας τούτης

μὲ τὰ κλαδιὰ πῶς ἤμπορῶ τῆς ἱεσίας
 καὶ τὰ θυμιάματα στοὺς ναοὺς τῶν θεῶν νὰ πάω·
 γιατί σφόδρα ταραίζεται τοῦ βασιλέως
 ἡ καρδιά κι' ὅπως ἀσύνητος, λησμονημένος
 χρησμοὺς μὲ τὸν νεώτατον χρησμὸν συγκρίνει.
 Γιατὶ τοῦ πέρνουν τὸ μυαλὸ μῶσα τοῦ ξένε.
 Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶν' ἀδύνατο νὰ κατορθώσω
 μὲ συμβουλὲς τὸν ἄνακτα νὰ μεταπείσω
 σέσένα ποῦ κοντότερα εἶσαι, Ἀπόλλων,
 ἰκέτισσα ἔγω ἔρχομαι στεφανωμένη
 μὲ δάφνης κλώνον καὶ παρακαλῶ σε,
 εἰς τὸν χρησμὸν κάποια καλὴ νὰ δώσης λύσι.
 Γιατὶ φοβούμεθα ὄλοι μας ποῦ ξιπασμένον
 τὸν βλέπομεν, ὡς τρέμουνε οἱ ναῦτες πάντα,
 βλέποντας νὰ ξιπάζεται ὁ караβοκύρης.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Τάχα μπορῶ ἀπὸ σᾶς νὰ μάθω, ξένοι
 ποῦ ἔναι τοῦ Οἰδίποδος ἐδῶ τοῦ βασιλέως
 τ' ἀνάκτορα, ἢ ποῦ βρίσκεται αὐτὸς ὁ ἀναξ;

ΧΟΡΟΣ

Ἐδῶ εἶναι τὸ παλάτι του καὶ μέσα μένει·
 ἴδου κ' ἡ ἀνασσα καὶ μάννα τῶν παιδιῶν του.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Εὐτυχισμένη σεύτυχεις, ἀνασσα νᾶσαι,
 ποῦ εἶσαι τελεία σύζυγος τοῦ βασιλέως,
 ἀφοῦ μητέρα ἐγένηκες παιδιῶν δικῶν του.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Τὴν εὐτυχίαν εὐχομαι καὶ σέσέ, ξένε,
 γιὰ τὴν καλὴν σου τὴν εὐχὴν σάξιζει. Πέ μου

ποιὰ χρεία σέφερεν ἐδῶ ; Τί νάναγγείλης ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Πολλά ἀγαθὰ στὸν ἄνδρα καὶ τάρχοντικό σου.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ποιὰ τοῦτα ; Πῆς ποιὸς σ' ἔστειλεν !

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἐκ τῆν Κόρινθον φερμένος εἶμαι
γιὰ νάναγγείλω πράγματα καλὰ (πῶς ἔχει ;)
ὁμως καὶ κάπως θλιβερά—ποιὸς ξέρει.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Πῶς θλιβερά κεύφρόσυνα, ὅσα μᾶς φέρνεις ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἐλεγαν, πῶς οἱ ντόπιοι ἐκεῖ στήν Ἰσθμίαν κάτω
θενὰ τὸν κάμουν βασιλιᾶ τοῦ τόπου ἐκείνου.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Καὶ πῶς λοιπόν, ὁ Πόλυβος δὲν βασιλεύει ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἄρα. Τὸν κρύβει ὁ θάνατος μέσα στοὺς τάφους.

ΙΟΚΑΣΤΗ

[Πῶς εἶπες γέρο ; Ἄπέθανεν ὁ Πόλυβος ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἄν τὴν ἀλήθεια δὲν σοῦ λέγω, ἄς μὲ σκοτώσουν.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ἐσὺ παιδοῦλα πήγαινε στὸν βασιλέα
νὰ τοῦ ἀναγγείλης ὅλ' αὐτά. Τῶν θεῶν μαντεῖες
τί ἐγείνατε ; Τὸν ἄνθρωπον ὅπου ὁ Οἰδίπους
νὰ μὴ σκοτώσῃ ἐξόριστος ἀπὸ τὰς Θήβας
ζοῦσε μακρὰ του, πέθανεν ἀπ' τὸ γραφτό του
κι' ἔχει ἀπ' τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ, καθὼς μαντεῦαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἦ ἀγαπημένη κεφαλή τῆς γυναικός μου,
Ἰοκάστη, τί μὲ κάλεσες ἔξω γιὰ νάβγω ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Τὸν ἄνδρα τοῦτον ἄκουσε καὶ καλὰ σκέψου,
πῶς ἀνεμοσκορπίσθησαν ὅλ' οἱ χρησμοί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κι' αὐτὸς ποιὸς εἶναι καὶ τί λέγει τάχα ;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Κορίνθιος, καὶ τὸν θάνατον τοῦ Πόλυβου ἤλθε,
τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ πατρός σου, νάναγγείλη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἀλήθεια, ξένε ; Λέγε, τί μαντάτα φέρνεις ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἄν τοῦτο νάναγγείλω, ἀναξ, πρῶτα θέλῃς,
γνώριζε πῶς ὁ Πόλυβος ἔχει ἀποθάνει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πῶς, μὴ τὸν δολοφόνησαν ; Ἦ ἀπ' ἀρρώστεια ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Σὲ μιὰ κλωστοῦλα κρέμεται ἡ ζωὴ τοῦ γέρου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἦ ἀρρώστεια θὰ τὸν ἔφαγε τὸν κακομοῖρη.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Εἶχε πολλά στὴ ράχι του χρονία ὁ γέρος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλοίμονον, ἀλλοίμονο ! Τί νὰ πῶ πρέπει
γιὰ τοὺς οἰωνοὺς τοὺς μαντικούς ἢ τὴν ἐστία
ἢ τὰ πουλιὰ ποῦ κλαγγαστὰ φηλὰ πετᾶνε,
ποῦ ἐπρόλεγαν ὁ θάνατος πῶς ἀπὸ μένα

θά προέλθη τοῦ πατέρα μου τοῦ βασιλέως.
 Ἐκείνος τώρα κρύβεται στή γῆ ἀποκάτω,
 κ' ἐγὼ ἐδῶ πέρα βρίσκομαι, χωρὶς τὸ ξίφος
 νὰ πιάσω. Ἐκτὸς ἂν πέθανεν ἀπ' τὸ δικό μου
 τὸν πόθο. Γιατὶ ἂν πέθανεν, ἐγὼ ἡ αἰτία
 θενὰ ἤμουν τοῦ θανάτου του. Λοιπὸν ἐπῆρε
 τοὺς χρησμούς, ποῦ δὲν ἀξίζουσε οὔτε μιὰ τρίχα,
 ὁ Πόλυβος πεθαίνοντας μαζί στὸν Ἄδην.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Μήπως δὲν σου τὰ πρόλεγα ὅλα ἐγὼ τοῦτα ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐλεγεσ, ἀλλὰ μέτρωγε γυναῖκα, ὁ φόβος.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Τί νὰ φοβᾶται ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ἡ τύχη δένει,
 καὶ ποῦ δὲν ξέρει ὡς αὔριο τί τὸν προσμένει ;
 Νομίζω πῶς καλύτερα μὲ δίχως ἔννοιες
 νὰ ζῆ κανεὶς, ὡς ἤμπορεῖ. Καὶ σὺ τοὺς γάμους
 μὲ τῆ μητέρα ἀδύνατους νόμιζε ὡς εἶναι.
 Γιατὶ πολλοὶ ὠνειρεύθηκαν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους,
 πῶς τάχα μὲ τῆ μάνα τους ἐκοιμηθῆκαν,
 ἀλλ' ὅποιος ὅλα τίποτε τοῦτα νομίζει
 περνᾷ τὴν ζωὴν ἀξένιαστος, ἡσυχασμένος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σωστὰ ὅλα τοῦτα θάτανε ὅσα μοῦ λέγεις
 ἂν πεθαμένη ἡ μάνα μου ἦτον· ἀλλ' ὅσο
 ζῆ θὰ κατέχει με τρανὸς πάντοτε ὁ φόβος.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Κι' ὅμως μεγάλο τοῦ πατρός σου φῶς ὁ τάφος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πάντα ὅμως φοβίζει με ζῶντας ἡ μάνα.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Καὶ ποιά γυναῖκα τὴν ψυχὴν σου τὴν τρομάζει ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἡ Μερόπη μὲ τὸν Πόλυβον ποῦ ἐζοῦσε, γέρο.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Καὶ γιατί ἐκείνη σοῦ γεννᾷ ἓνα φόβο τέτοιο ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Χρησμὸς φοβίζει με δεινὸς θεοσταλμένος.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Εἶναι κρυφός ; Ἡ ποῦ μπορῶ κ' ἐγὼ νὰ μάθω ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅχι κρυφός. Ἐμάντευσεν ὁ Φοῖβος τάχα
 μὲ τὴν μητέρα πῶς γραφτὸ νὰ σμιῶ τὸ αἷμα,
 κ' ἐπίσης τοῦ πατέρα μου τὸ αἷμα νὰ χύσω
 ἀπὸ τὴν Κόρινθο μακριὰ κ' ἐτυχισμένος
 ζοῦσα. Μὰ εἶναι γλυκύτατο τὴν ὄψι πάντα
 νὰ βλέπῃ τὴν τρισποθητὴ τῶν δυὸ γονιῶν του.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Φοβούμενος μὴ σοῦ συμβοῦν ἐτοῦτα ζοῦσες
 ἀπὸ τὴν Κόρινθο μακριὰ, ἀναξ Οιδίπου ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Φοβούμενος μὴ τὸν πατέρα μου ποτὲ σκοτώσω.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Γιατὶ λοιπὸν τὴν λύτρωσιν ἀπὸ τοὺς φόβους
 τούτους ἐδῶ δὲν σοῦφεραν τὰ γέγελματά μου ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Βέβαια χωρὶς ἀνταμοιβὴν δὲν θάπομεινης.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Γι' αὐτὸ κέγῳ νὰ σοῦ τὰ 'πῶ γλίγωρος ἤλθα
νὰ ἰδῶ κέγῳ κάτι καλὸν ὅταν γυρίσῃς.¹

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποτὲ μαυτοὺς ποῦ μέκαμαν δὲν θενὰ ζήσω.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Παιδί μου τοῦτο, φανερά, σωστὸ δὲν εἶναι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

'Ἄλλ' ὅμως γιατίι, γέρο μου, νομίζεις τοῦτο;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Γιὰ τοὺς γονεῖς δὲν θάξιζε μακριὰ νὰ μείνῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Φοβοῦμαι μὴν ὁ Φοῖβος τέλος ἀληθέψῃ.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Φοβᾶσαι μὴ κριματισθῇς μὲ τοὺς γονεῖς σου;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Αὐτὸ εἶναι ποῦ παντοτεινὰ φοβοῦμαι, γέρο.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Καὶ δὲν τὸ ξέρεις, ἀδικοὺς πῶς ἔχεις φόβους;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιατὶ ἀδικοὺς, ἂν ἀπὸ τούτους ἔχω γείνει;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Γιατὶ καμμιά συγγένεια μαζί δὲν εἶχες.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πῶς εἶπες; Δὲν μέγέννησεν ὁ Πόλυβος;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ὅσο κέγῳ, τόσο κέσὺ τὸν συγγενεύεις

1) Εἰς τὴν Κόρινθον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πῶς ὁ πατέρας γίνεται ἴσος μὲ ξένον;

ΑΓΓΕΛΟΣ

'Ἄλλ' οὔτ' αὐτός, οὔτε κέγῳ σέχῳ γεννήσει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιατὶ παιδί του μέλεγεν ὁ βασιλέας;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Δῶρον ποτὲ ἀπ' τὰ χέρια μου αὐτὸς σέπῃρε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κέτσι μὲ πολυαγάπησε τὸν ξένο ἐμένα;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἄκλῃρος καθὼς ἦτανε σάγάπα ἐσένα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μέκαμες, ἢ μάγόρασες ἀπὸ κανένα
καὶ μέδωκες στὸν Πόλυβον γιὰ ψυχοπαῖδι;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Σεῦρῃκα μέσα στοὺς γκρεμοὺς τοῦ Κιθαιρώνας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ πῶς ἐπεριγύριζες αὐτοὺς τοὺς τόπους;

ΑΓΓΕΛΟΣ

'Εβόσκαγα τὰ πρόβατα ἐκεῖθε ἀπάνω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἦσουν βοσκὰς καὶ μὲ μισθόν; Ἔτσι δὲν εἶναι;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἴδου ὅμως ὅπου σέσωσα κέσένα τότε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ πῶς μεῦρῃκες; Σὲ κακά¹ περιπλεγμένον;

1) Ἐν κακοῖς με λαμβάνεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ

• Τὰ τρυπημένα πόδια σου τὸ μαρτυροῦνε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλοίμονο! Τί μοῦ ἱστορεῖς παλιά δεινά μου!

ΑΓΓΕΛΟΣ

Τὰ σχοινοπερασμένα σου ἔλυσα πόδια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ᾠ! Τί ντροπή ἀπ' τὰ σπάργανα ἀκόμη ἐπῆρα!

ΑΓΓΕΛΟΣ

Αὐτή σου ἡ τύχη σοῦδωκε τῶνομα πούχεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄπο ποιά μάνα τάπαθα ἢ ποιὸν πατέρα,
στῶν Ὀλυμπίων τῶνομα σόρκίζω, πέ μου;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Δὲν ξέρω· μὰ καλύτερα λέγω νὰ ξέρῃ
ἐκεῖνος ὅπου σέδωκε σέμένα βρέφος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄπ' ἄλλον λοιπὸν μέλαβες; Δὲν μεῦρες ὁ ἴδιος;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἐγὼ δὲν σεύρηκα· βοσκὸς κάποιος σεύρηκε
ἐκεῖνος σὲ παράδωκε πάλι σ' ἐμένα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποῖς εἶναι; Πέ μου!

ΑΓΓΕΛΟΣ

Σκλάβος πιστεύω νάτανε τοῦ Λαίου ἐκεῖνος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τοῦ Λαίου ποῦ βασίλευε σαυτὴν τῆ χώρα;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ναί. Αὐτουνοῦ ἔτανε βοσκὸς αὐτὸς ὁ δοῦλος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τάχα νὰ ζῆ και βολετὸ νὰ τὸν ἰδοῦμε;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Σεῖς ἐδῶ πέρα ξέρετε καλύτερά μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Εἶναι κανεὶς ἐδῶ ἀπὸ σᾶς ποῦ νὰ γνωρίζῃ
τὸν δοῦλο αὐτὸν ποῦ λέγει ὁ ξένος ἢ στὸν κάμπο
ἢ μέσ' στὴ χώρα; Πέστε το. Καιρὸς πλέον εἶναι
νὰ παύσουν ταῦτα νᾶν' κρυφά.

ΧΟΡΟΣ

Ἐγὼ νομίζω πῶς κανεὶς ἄλλος δὲν εἶναι
παρὰ ὁ βοσκὸς ποῦ ἐζήτησες νὰ σοῦ τὸν εὔρουν,
καὶ πῶς ἀπ' τῆ βασίλισσα μπορῆς νὰ μάθῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Βασίλισσα, μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι ὁ ἴδιος
μέκεινον ποῦ ζητούσαμε αὐτὸς ποῦ λέγει.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ποῖς εἶναι παῦτε νὰ τὸν συλλογιέσαι
καὶ προσοχὴ στοῦ γέροντα βάλῃ τὰ λόγια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πῶς ἤμπορῶ, ποῦ ἔλαβα σημάδια τόσα,
τὸ γένος μου ἀφανέρωτο νᾶφήσω πλέον;

ΙΟΚΑΣΤΗ

Μὴ γιὰ τῆ χάρι τῶν θεῶν· ἐὰν φροντίζῃς
κάπως γιὰ μένα, μὴ ζητᾶς νᾶποκαλύψῃς
αὐτά. Δὲν εἶναι ὀλίγη μου ἡ δυστυχία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Θάρρος. Κι ἂν ἀπ' τῆ μάνα μου φανῶ πῶς εἶμαι
σκλάβος, ἐσὺ γιὰ μένανε καλὴ θενᾶσαι.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ἄλλ' ἄκου με, παρακαλῶ, καὶ μὴν τὸ κάμης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἀκράτητος στὸν πόθο μου εἶμαι. Νὰ μάθω
τὰ μυστικά. Δὲν πείθει με λόγος κανέννας.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ἄλλ' ὅμως τᾶριστα, θαρρῶ, σὲ συμβουλεύω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τᾶριστα ποῦ μοῦ λὲς ἐσύ: αὐτὰ μὲ θλίβουν.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Δύστυχε καλὸ θάτανε ποτέ, ποτέ σου
μὴ μάθης τὸν πατέρα σου καὶ τὴ γενιά σου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πάει κανέννας τὸν βοσκὸν ἐδῶ νὰ φέρῃ;
Κι' ἀφήστε γιὰ τὸ σὸί της νὰ καμαρώνη.

ΙΟΚΑΣΤΗ

Ἄλλοίμονο καὶ τρισαλλοῖ, δυστυχισμένε!
Αὐτό 'χω μόνο νὰ σοῦ πῶ, καὶ τίποτ' ἄλλο.

ΧΟΡΟΣ

Γιατί ἔφυγε ἡ βασίλισσα, Οἰδίπου, λυπημένη;
Φοβοῦμαι μήπως ἡ σιωπὴ κακῶν ἀρχὴ μᾶς γείνη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄς γείνη ὅ,τι κι' ἂν γείνη: τὴ γενιά μου
νὰ μάθω θέλω, κι' ἄσημη ἀλόμη ἄς εἶναι.
Αὐτὴ μὲ τὴ γυναίκεια της τὴν περηφάνεια
ντρέπεται γιὰ τὴν ταπεινὴ καταγωγὴ μου.
Τῆς Τύχης, ποῦ ἀγαθὰ σκορπᾷ, τὸν ἑαυτὸ μου
γέννημα κράζοντας ἐγώ, λέω, δὲν ξεπέφτω.
Αὐτὴ ἦταν ἡ μητέρα μου. Οἱ καιροὶ ἀδελφοί μου

ποῦ τώρα μᾶδειχναν μικρὸν τώρα μεγάλον.
Τέτοιος ἀφοῦ γεννήθηκα, δὲν θὰ διστάσω
ναύρῶ ποιό 'ναι τὸ γένος μου, γιατί νομίζω
ὅτι ποτὲ χειρότερον δὲν θὰ μεύρητε.

ΧΟΡΟΣ

Ἄν βέβαια μάντις εἶμ' ἐγώ, κ' εἶμαι σοφὸς στὴ γνῶσι
στὸν Ὀλυμπον σοῦ ὀρκίζομαι μεγάλε Κιθαιρῶν,
πῶς ἡ αὐρινὴ πανσέληνος δὲν θάλλθη χωρὶς ὄλοι
ἐμεῖς νὰ σὲ δοξάζουμε πατριώτη καὶ πατέρα,
καὶ μάνα τοῦ Οἰδίποδος—ἐσένα·
καὶ νὰ τιμοῦμε σε γιατί μᾶς φέρεις
εὐχάριστα στοὺς βασιλεῖς μας.
Εὐσπλαχνε Ἀπόλλων εὐχομαι σέσένα αὐτὰ νᾶρέσουν.

Ἀντιστροφή

Ποιὰ νὰ σέγέννησε λοιπὸν
ἀπὸ τὰς Νύμφας μὲ τὸν Πᾶνα,
τὸν Θεὸν τῶν βουνῶν,
ἢ τάχα τοῦ Ἀπόλλωνος ἀγαπημένη;
Γιατὶ τοῦ ἀρέσουνε τὰ βοσκοτόπια.
Μήπως ὁ Ἐρμῆς ὁ Κυληναῖος
ἢ μήπως ὁ Διόνυσος
σέφερε ἐσένανε στὸ φῶς
μὲ κάποιαν Ἑλικωνιάδα νύμφην;
Γιατὶ τοῦ ἀρέσουνε μαζὶ τοὺς
τὰ παιγνίδια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄν δύναμαι, γερόντοι μου, νὰ συμπεράνω
ἂν καὶ ποτὲ δὲν ἔτυχε νὰ τὸν συντύχω,

θαρρῶ πῶς ἔχομεν ἐδῶ, τὸ βοῖδολάτη
 ποῦ θέλομε. Καὶ στὰ βαθεία του γερατεῖα
 μοιάζει τὸν ἄνθρωπον αὐτόν· στὴν ἡλικίαν
 ἴσος του. Καὶ τὸν φέρνουνε δοῦλοι δικοί μου.
 Ἐσὺ ὅμως, λέγω, δύνασαι καλύτερά μου
 νὰ ξέρης, ἀφοῦ κι' ἄλλοτε τὸν ἔχεις ἴδει.

ΧΟΡΟΣ

Ναί· τὸν ἐγνώρισα καλά, δὲν σοῦ τάρνουμαι·
 σκλάβος ἀπ' τοὺς πιστότερους τοῦ ἀνακτος ἦτον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐσένα τὸν Κορίνθιον ρωτῶ : εἶνε τοῦτος
 αὐτὸς ποῦ λέγεις ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ὀλόκληρος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γέροντα, ἐμένα κύταζε καὶ νάπαντήσης
 σ' ὅ,τι ρωτῶ. Τοῦ βασιλέως ἤτρουνα δοῦλος ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἦμουνα καὶ γεννήθηκα στὰρχοντικό του.
 Δὲν μ' ἀγοράσαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποιὸ ἔργον εἶχες ; Τί ἔκαμνες στὸ σπιτικό του ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Πρόβατα σ' ἔλη μου τὴ ζωὴ βοσκοιογοῦσα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ σὲ ποιὸς τόπους σύχναζες συνήθως ; Πέ μου.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Στοῦ Κιθαιρῶνος σύχναζα τὰ βοσκοτόπια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐέρεις αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ἢ ἀκουσμένα
 ἔχεις γι' αὐτόν ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Τί νάκαμνε ; Γιὰ ποιὸν μοῦ λές, ἀφέντη ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τοῦτον ἐδῶ. Τὸν σύντυχες ποτέ σου τάχα ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Γλίγωρα, λέω, δὲ μούρχεται καλά στὴ μνήμη.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Καὶ δὲν εἶναι παράξενον, Οἰδίπου, τοῦτο.

Ἄλλ' ὅμως καθαρότατα θὰ τοῦ θυμίσω.

Βέβαιος εἶμαι πῶς καλά μὲ ξέρει τοῦτος,

ὅταν ἐβόσκαμε μαζί στὸν Κιθαιρῶνα

ἐκεῖνος δύο ποίμνια κὲγὼ ἄλλο ἓνα,

ἀκέρια τὸν ἐσίμωνα ξάμηνα τρία,

ἀπὸ τὴν πρώτην ἀνοιξιν ἕως ὁ Ἄρκτοῦρος

στον Οὐρανὸ φανερωθῆ—τέλη τοῦ θέρους.

Ὅταν χειμῶνας ἔφθανεν, ἐγὼ στοὺς σταύλους

τοὺς ἐδικούς μου πήγαινα καὶ τὰ λιβάδια—

τοῦ Λαῖου κείνος. Λέω καλά ἢ μήπως ψέμα ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Λέγεις ἀλήθεια. Μὰ καιρὸς εἶν' ἀπὸ τότε.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Καὶ τώρα τοῦτο νὰ μοῦ πῆς : παιδὶ κανένα

μοῦδῶκες νάναθρέψω ἐγὼ γιὰ τὸν ἑαυτό μου ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Τί τρέχει ; Γιατί μέρωτᾶς τέτοια ἱστορία ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Τοῦτος ἐδῶ εἶναι, φίλε μου, τὸ παιδὶ ἐκεῖνο.

ΘΕΡΑΠΩΝ

*Αἶε στὴν κατάρα τοῦ Θεοῦ ! Μὴ μὲ σκοτίζης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μὴ τὸν ἐλέγχῃς, γέροντα, καὶ τὰ δικά σου
λόγια ἀξιοκατάκριτα πῶς ἀπ' τὰ δικά του.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Τί κακὸ κάμνω, πῶς καλὸ ἀπ' τοὺς βασιλιάδες ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιατί δὲν ἀποκρίνεσαι σ' ὅ,τι ρωτᾷει ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Τί λέει δὲν ξέρει, μάταια λοιπὸν κοπιᾷζει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μὲ τὸ καλὸ δὲν μᾶς ἀκοῦς. Θὰ μᾶς ἀκούσῃς
μὲ τὸ στασιόν.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Μὴ πρὸς Θεοῦ τὸν γέροντα μὲ βασανίσῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Δὲν ἔρχεσθε πισθάγκωνα νὰ τόνε δέστε ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἄλλοίμονο ! Καὶ τί ζητεῖς ἄλλο νὰ μάθῃς ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἔδωκες τὸ παιδί σου, ὅπως μᾶς λέγει ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἔδωκα, νὰ μὴν ἔσωνα ὁ δόλιος τότε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Αὐτὸ θὰ πάθῃς, ἂν δὲν πῆς τὴν πᾶσα ἀλήθεια.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Πῶς πολὺ θᾶμαι νὰ τὴν πῶ, θαρρῶ, χαμένος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὁ ἄνθρωπος τοῦτος τὸν καιρὸ βλέπω μᾶς χάνει.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἐγὼ ἔχι βέβαια. Εἶπαμε πῶς τῷχει δώσει
ἐδῶ καὶ χρόνια πάμπολλα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πούθε τὸ πῆρες ; Ἦτονε δικό σου ἢ ξένο ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Κάποιος μοῦ τῶδωκεν ἔχι δικό μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποῖος ὁ Θηβαῖος ποῦ σ' τῶδωκεν ἢ ποῖο τὸ σπίτι ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Μὴ γιὰ χατῆρι τῶν θεῶν μὲ ρωτᾷς πλέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐχάθῃς ἂν ξαναχρειασθῆ νὰ σ' ἐρωτήσω.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἦταν τοῦ Λαίου λοιπὸν αὐτὸ τὸ βρέφος !

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Δούλος του νὰ ἦτον ; Συγγενῆς του μήπως ἦτον ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἄλλοίμονον ! Θάνακασθῶ νὰ ὁμολογήσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Θέλω νὰκούσω. Λέγε μου καὶ μὴ ἀργοπόρει.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Παιδί τοῦ Λαίου τὸ λέγανε μέσ' στὸ παλάτι.

Ἀπ' τὴ γυναῖκα σου μπερδεῖς ὅλα νὰ μάθῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Αὐτὴ λοιπὸν σοῦ τῶδωκε ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Μάλιστα, ἀφέντη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ γιὰ ποῖο λόγο ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Γιὰ νὰ τὰφανίσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἦ ἴδια ποῦ τὸ γέννησε ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Γιατί φοβοῦνταν τοὺς κακοὺς χρησμούς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Χρησμούς; Καὶ ποιοὶ ἦταν οἱ χρησμοί;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Πῶς θὰ σκοτώσῃ τοὺς γονιούς του οἱ χρησμοὶ λέγαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ πῶς ἐσὺ τὸ ξέδωκες σαυτό τὸ γέρο;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Λυπήθηκε ἡ καρδούλα μου. Καὶ σάλλον ἔτσι
 τῶδωκα στὴν πατρίδα του γιὰ νὰ τὸ πάρῃ,
 καὶ κείνος γιὰ τὴ φοβερή μου δυστυχία
 τῶσωσε. Γιατί, ἂν γίνεταί σὺ νᾶσαι κείνος
 ποῦ τοῦτος λέγει, βέβαια δύστυχος εἶσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλοίμονον! Ἄλλοίμονον! Ἄλλοίμονό μου!

Διάφανα πλέον ὄλα! Τελευταία, ὦ φῶς,
 θὰ σάτενίσω τώρα πιά, ποῦ ἐφανερῶθη
 πῶς ἐγεννήθηκ' ἀπ' αὐτοὺς ποῦ νὰ μὲ κάμουν
 δὲν ἀξίζε· κοιμήθηκα μὲ τὴ μητέρα μου—
 καὶ τὸν πατέρα σκότωσα, ποῦ μέχει σπείρει.

ΧΟΡΟΣ

Ἄλλοίσας, γενεές θνητῶν,
 πῶς ἡ ζωὴ σας τίποτε, τίποτε δὲν ἀξίζει!
 Ποιὸς τάχα, ποιὸς θεᾶν' αὐτὸς
 ὁ ζηλεμένος ὁ θνητός,
 ποῦ πιότερη εὐτυχία φέρει
 παρ' ὅσηνε χρειάζεται
 εὐτυχισμένος νὰ φανῇ,
 κέπειτα στὴν κακομοιριά νὰ πέσῃ.
 Τὴ δική μου πέρνοντας ἐγὼ
 παράδειγμα τὴν τύχην,
 δυστυχισμένε Οιδίπου,
 κανέναν δὲν καλοτυχίζω.

(*Αντιστροφή)

Ἐσέ, ποῦ τὴ σαίττα σου
 μακριὰ σωστά τὴν ἔσυρες
 κέκέρδισες τὴν πᾶσαν εὐτυχία,
 — ὦ Ζεῦ — ἀφοῦ πρῶτα κατέστρεψες
 τὸ τέρας τὸ νυχᾶτο
 ποῦ ἐτραγουδοῦσ' αἰνίγματα,
 καὶ ποῦ τὰς Θήβας ἔσωσες
 ἀπ' τοὺς πολλοὺς θανάτους·
 γι' αὐτὸ καὶ βασιλιάς ἐγείνες
 τοῦ τόπου μας καὶ πολυτιμημένος
 ἐστάθης, βασιλεύοντας στὴ γῆ τὴ δοξασμένη.

(Στροφή)

Τώρα ποιὸς εἶναι δυστυχῆς
 πιότερον ἀπὸ σένα,
 ποιὸν ἀγριώτερα δεινά
 καὶ συμφορὲς ἀκολουθοῦν
 τώρα στὴν ἀλλαγὴ τοῦ βίου;
 Ἄλλοίμονον! Τοῦ Οιδίποδος
 κεφάλι πολυτιμημένο,
 ποῦ τὸ ἴδιο τὸ λιμάνι
 σοῦφθασε μέσα του νὰράξης
 πατέρας, σύζυγος, παιδί.
 Πῶς τέλος πάντων, ἄμοιρε,
 τὸ πατρικὸ κρεβάτι
 σιωπηλὸν ἤμπόρεσε νὰ σὲ βαστάξῃ
 τόσον καιρό, τόσον καιρό;

(*Αντιστροφή)

Ὁ χρόνος σ'εφανέρωτεν, ἐκείνος ὅπου ὄλα
 ζέρει νὰ φανερώνη·

τὸν γάμον τὸν ἀποτρόπαιον,
 ποῦ σπάρθηκες καὶ ποῦσπειρες,
 αὐτὸς καταδικάζει.

Ἄλλοι σου τοῦ Λαίου, τέκνο δύστυχο,
 ἄμποτε νὰ μὴ σ' ἔβλεπα!

Δέρνομαι καὶ μυρολογῶ
 καὶ γόους ἀφίνω ἀπὸ τὸ στόμα.

Ὅμως ἀπὸ σὲ σώθηκεν
 ἡ πόλις ἀπὸ τὰ δεινὰ
 κ' ἠμπόρεσσ νὰ κλείσω μάτι.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ

ὦ σεῖς τῆς χώρας τούτης πολυτιμημένοι,
 τί ἔργα θενάκούσετε καὶ τί θὰ ἰδῆτε,
 τί θλιψί θενὰ πάρετε, ἂν τῶ ὄντι δίκαια
 σὰς νοιάζει γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Λαβδάκου.
 Γιατί δὲν θὰ τὸ πλύνουνε ἀπ' τὰ κρίματά του
 τὸ σπίτι τοῦτο τὰ πλατύτερα ποτάμια,
 τὰ κρίματα ποῦ κρύβονται, μὰ ποῦ θενάβγουν
 γλίγωρα, πολὺ γλίγωρα στοῦ ἡλίου τὸ φέγγος.
 Κρίματα θεληματικά, ὄχι τῆς τύχης,
 κ' εἶνε θαρρῶ χειρότερες οἱ δυστυχίες,
 ἐκείνες ὅπου ἐφταιξαμε γι' αὐτὲς ἀτοί μας.

ΧΟΡΟΣ

Κ' ἐκεῖνα ποῦ ἐγνωρίζαμε, θλιβερά ἦταν
 καὶ βαρυστένακτα. Χειρότερ' ἄλλα
 ἔχεις νὰ πῆς;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ

Πρῶτα κι' ἀπ' ὅλα σύντομα σὰς λέγω τοῦτο.
 Ἄπέθανεν ἡ δέσποινα καλὴ Ἰοκάστη.

ΧΟΡΟΣ

ὦ τῆ δυστυχισμένη! Καὶ γιατί;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ

Σκοτώθηκε ἀπ' τὸ ἴδιο τῆς τὸ σκληρὸ χέρι,
 — πῶς νὰ σὰς πῶ — δὲν δύναμαι, γιατί δὲν εἶδα.
 ἀλλ' ὅμως ὅσο μὲ βοηθᾷ σὲ τοῦτο ἡ μνήμη,
 θὰ μάθης τὰ παθήματα τῆς βασιλίσσης.
 Γιατί καθὼς ἐμάνιωσεν, ἀπ' τὸν πυλῶνα
 μπαίνοντας, στὸ κρεβάτι τῆς τὸ νυφικὸ τῆς
 ἐπῆγε, ξεριζώνοντας μὲ τὰ δυὸ χέρια
 τὴν κόμη τῆς, κι' ἀφοῦ ἔκλεισε τίς θύρες ὅλες,
 τὸν πεθαμένον Λαίον ἐπικαλεῖτο
 καθὼς τοὺς παλαιότατους θυμόταν γάμους,
 ποῦ ἐμέλλανε τὸν Λαίον νὰ θανατώσουν
 κι' αὐτὴν νὰ τὴν ἀφήσουνε τὴν Ἰοκάστην
 παιδιὰ μὲ τὰ ἴδια τῆς παιδιὰ νὰ ξανακάμῃ.
 Ἐκλαιγε στὸ κρεβάτι τῆς ποῦ σαυτὸ πάνω
 διπλὸ κακὸ τῆς ἐμελλε — δυστυχισμένη —
 ἄνδρα ἀπὸ ἄνδρα καὶ παιδί νὰ κάμῃ ἐκείνη
 ἀπὸ τὸ ἴδιο τῆς παιδί. Καὶ δὲν γνωρίζω
 πῶς ἔπειτα σκοτώθηκεν ἡ Ἰοκάστη.
 Γιατί μὲ βίαν ὤρμησεν ὁ βασιλέας,
 κἔτσι δὲν μᾶς ἐδόθηκε καιρὸς νὰ ἰδοῦμε
 τῆ συμφορὰν ὅπου ἔβρηκε τῆ δέσποινά μας.
 Γυρίσαμε τὸ βασιλιᾶ νὰ ἰδοῦμε Οἰδίπουν:
 Ὅσάν τρελλὸς ὤρμαε αὐτὸς μέσ' στὸ παλάτι
 ἔτρεχε. Μᾶς πλησίασε ποθῶντας ξίφος
 τῆ σαστικιά του κι' — ὄχι σαστικιά ζητῶντας
 τῆ μάννα του καὶ μάννα τῶν παιδιῶν. Στὸν πόνο του
 θεὸς τοῦ δείχνει — ἄνθρωπος ὄχι — αὐτὸν τὸν τόπον,
 γιατί κανεὶς δὲν τόκαμεν ἀπὸ μᾶς ὄλους
 καὶ τρομερὴν ἀφίνοντας φωνήν, ὡς νᾶταν

κανείς ὅπου νὰ τοῦδειχνε τὸ δρόμο, ὁρμάει
στὶς θύρες, καταστρέφοντας τὰ μάνδαλά τους.

Ἐκεῖ νὰ κρέμεται εἶδαμε τὴν Ἰοκάστη
ἀπὸ πλεκτὴ κρεμάλα, τὴ δυστυχημένη.

Κ' ἐκεῖνος ποῦ βρυχήθηκε σὰν τὸ λιοντάρι
τὴν ξεκρεμνᾷ ἀπ' τὴν ἄθλιαν αὐτὴν κρεμάλα
καὶ καθὼς χάμω ἐκοίτετο — ἀλλοίμονό της —,
ἀλλὰ δεινὰ ἀκλουθήσανε σὲ τοῦτα. Ὁ ἀναξ
βγάζοντας ἀπ' τὰ ροῦχά της χρυσὲς καρφίτσες,
— στολίδια της δλάκριβα —, μαυτὰ τρυπᾷ
τις κόρες τῶν ματιῶν του. Τότε λέγει:

Πῶς πλέον δὲν θενὰ μπορῆ νὰ βλέπη ποῖα
ἔπραξε δεινὰ κἔπαθε. Μέσα σὲ σκότος
θὰ βλέπη ὅσους δὲν ἔπρεπε νὰ βλέπη, λέγει·
δὲν θὰ γνωρίζῃ πλέον αὐτοὺς ὅπου δὲν πρέπει
νὰ ξέρῃ ὁ τρισδυστυχημένος!

Τέτοιους θρήνους ἀφήνοντας συχνοκεντοῦσε
τὰ μάτια του μὲ τίς χρυσὲς αὐτὲς καρφίτσες·
συνάμα οἱ αἱματόβαφες τῶν ματιῶν κόρες
ἔσταζανε καὶ βρέχανε τὰ γένηια — ὦ φρίκη!
ἔχι σταλιὲς αἱματηρές, ἀλλὰ χαλάζι
αἱματωπό, μαυρειδερὸ ἔσταζοβολοῦσαν·
— κι' ἦτανε βέβαια μιὰ χαρὰ καὶ μιὰ εὐτυχία,
ποῦ τῶρα ἐγείνη στεναγμός, ντροπὴ, κατάρρα,
θάνατος. Δὲν ἀπόλειψε κακὸ κανένα.

ΧΟΡΟΣ

Ποῦ τὸ κακὸ ἔσταμάτησε, γιὰ πέ μου;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ

Τὶς θύρες βοᾷ νὰνοιξοῦνε νὰ μάθουν ὅλοι
τῆς γῆς τῶν Θηβαίων οἱ κάτοικοι τὸν πατροκτόνον

καὶ τῆς μητέρας τὸν — ντροπὴ νὰ ξεστομίσω
ἄσχημο λόγο ποῦ εἶπε αὐτὸς καὶ ντροπιασμένον, —
τὸν ἑαυτὸ του θέλοντας νὰ ἐξορίτῃ
ἀπὸ τὰς Θήβας μακριά. Δὲν ὑποφέρει
νὰ μείνῃ μεσ' στὸ σπίτι του καὶ νὰ ὑπομένῃ
κατάρες ὅπου ἔδωκε στὸν ἑαυτὸ του.
Χρειάζεται βοήθεια κι' ὁδηγὸ βέβαια,
γιατὶ τὸ πάθημα βαρὺ καὶ ἀβόλευτο εἶναι.
Θέλεις τὸ ἰδεῖ ὁ ἴδιος ἐσύ. Οἱ θύρες ἀνοίγουν
καὶ θέαμα φοβερώτατο θενάντι κρύστης,
ὅπου κέχθρός σου νᾶτανε θὰ τὸν λυπόσουν.

ΧΟΡΟΣ

Ἦ συμφορὰ βαρύτατη,
ποῦ δὲν μποροῦν τὰ μάτια
τοῦ ἀνθρώπου νὰ γνάντεψουν,
βαρύτερη ἀπ' ὅλες, ὅσες εἶδα.
Ποῖα κακὴ τρέλλα σῆπιασε
καὶ ποῖος ἀπὸ τοὺς ἀθανάτους
σὲ τέτοια δεινὰ σῆσπρωξε,
ποῦ δὲν ὑπάρχουν ποῖο μεγάλα;
Ἄλλοίμονό σου, δύστυχε,
νὰ σάντικρύσω δὲν μπορῶ,
ἂν καὶ πολλὰ νὰ σέρωτήσω θέλω,
πολλὰ ἀπ' τὸ στόμα σου νὰ μάθω —
τέτοια εἶν' ἡ φρίκη ποῦ γεννᾷς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλοίμονον, ἀλλοίμονο, ὁ δυστυχημένος!

Σὲ ποῖα μεριὰ τῆς γῆς μὲ πᾶν,
σὲ ποῖο βυθὸν ὀρμητικὰ κυλᾷ ἡ φωνή μου!
Ἄλλοίμονο! Ποῦ μέγκρέμισες,
μοῖρα, κακὴ μου μοῖρα!

ΧΟΡΟΣ

Σὲ φοβερόν ἀνάκουστο κακὸ σὲ ῥίχνει
ἢ μοῖρα σου· δὲν τό εἶδανε ἀνθρώπου μάτια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

᾽Ω μαῦρο
νέφος, ποῦ ὁ κακὸς ἀνεμος σὲ φέρνει,
νέφος ἀκαταδάμαστο.

᾽Ωιμέ.

᾽Ωιμέ κι' ἀλλοίμονο, ποιούς πόνους
ἀπ' τὶς πληγές μου δέχομαι!

Καὶ ποιῶν κακῶν ἀνάμνησι...

ΧΟΡΟΣ

Βέβαια δὲν εἶν' ἄπορο γιὰ τέτοιους πόνους
ὅτι διπλὰ πενθεῖς κι' ὅτι διπλὰ ὑποφέρεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

᾽Ω φίλε μου,
ἐστὺ πιστὸς καὶ σταθερὸς ποῦ δέχεσαι
γιὰ ἕναν τυφλὸν ἀκόμη νὰ φροντίζεις.
Ἄλλοίμονον, ἀλλοίμονο
δὲν μὲ λαθεύεις τὸν τυφλὸν
πολὺ καθαρά διακρίνω τὴ φωνή σου.

ΧΟΡΟΣ

Φοβερῶν ἔργων αὐτουργέ. Πῶς μπόρεσες τὰ μάτια σου
νὰ τὰ τυφλώσης; Ποιὸς σ' ἀνάγκασε;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὁ Ἄπολλων ὄλα ἐτέλεσεν, ὦ φίλοι μου, ὁ Ἄπολλων
τὰ ἔργα τοῦτα τὰ φρικτά,
τὰ πάθη τοῦτα μου, τὰ πάθη·
κανένας δὲν μὲ τύφλωσε·
ὁ ἴδιος ἐγὼ τὸν ἑαυτό μου τύφλωσα.
Γιατὶ τί τῶθελα νὰ βλέπω,

ἀφοῦ νὰ βλέπω τίποτε
— τίποτε δὲν μεύχαριστοῦσε.

ΧΟΡΟΣ

Δὲν ἔχεις ἄδικο, δυστυχισμένε!
ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τί πλέον νὰ ἰδῶ
ἢ νὰγαπήσω, φίλοι μου,
ἢ ἀκούοντας νὰ μεύχαριστήσῃ;
Πάρτε με μακριὰ ἀπὸ ἴδῶ
τὸν ἄνδρα τὸν ὀλέθριον,
ἐμένα τὸν καταραμένον,
ὅπου οἱ θεοὶ μισοῦνε
πιότερο ἀπ' ὅλους τοὺς θνητούς.

ΧΟΡΟΣ

Ἄθλιε, γιὰ τὴ συμφορὰ ποῦ σοῦτυχε,
—καὶ τόσο τὴν αἰσθάνεσαι—
ποτέ μου θάθελα
νὰ μὴ σέχω γνωρίσει...

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄς πάῃ στὴν κατάρρα τοῦ θεοῦ,
ὅποιος ἀπ' τ' ἄγρια δεσμὰ
ἐλύτρωσε τὰ πόδια μου τὰ τρυπημένα,
ἢ μὲσωσε ἀπ' τὸν θάνατον
—χωρὶς καλὸ μὲ τοῦτο νὰ μοῦ κάμη.
Γιατὶ τότε ἂν ἐπέθαινα,
δὲν θὰ θλιβόνταν σήμερα
οἱ φίλοι μου, κέγῳ δὲν θὰ θλιβόμουν!

ΧΟΡΟΣ

Ἄμποτε νάτον, ὅπως λές.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἔτσι δὲν θὰ γινόμευνα
φονιάς αὐτοῦ ποῦ μέσπειρε,

οὔτε νυμφίον θά μεκραζαν
οἱ ἄνθρωποι τῆς μάνας μου.
Τώρα ὅλ' οἱ θεοὶ μὲ μισοῦνε,
τῶν ἀνοσιῶν βλαστάρη ἐγώ,
ὅπου τὸ σπέρμα μου ἔρριξα
στῆ μάνα μου τὴν ἴδια.

Καὶ ἂν εἶναι καὶ χειρότερο
κακὸν ἀπ' ὅλα τοῦτα —
σέμενα τὸν Οἰδίποδα ἔχει λάχει.

ΧΟΡΟΣ

Δὲν ξέρω νὰ σοῦ πῶ, ἂν καλὰ τὸ ἐσκέφθης:
καλύτερος ὁ θάνατος παρὰ τυφλὸς νὰ ζήσης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅτι δὲν ἔγειναν καλὰ τοῦτα, μὴ θέλῃς
νὰ ὑποστηρίξῃς! Δὲν ἤξέρω τάχα, φίλε,
ὅταν στὸν Ἄδη κάτω θάραξοβολοῦσα,
μὲ ποιά μάτια θενάβλεπα μάνα ἢ πατέρα,
ποῦ καὶ στοὺς δυὸ τὰ πιὸ δεινὰ κακὰ ἔχω κάμει,
ποῦ δὲν εἶν' ἄξια τοὺς ποινὴ οὐδ' ἢ κρεμάλα.
Ὅμως τὴν ὄψι τῶν παιδιῶν μου θά ἐποθοῦσα
νάβλεπα, κι' ἄς γεννήθηκαν κριματισμένα.
Ὅχι! ποτὲ στὰ μάτια μου γλυκειὰ δὲν ἤατον·
οὔτε κ' ἢ πόλις οὐδ' οἱ πύργοι τῶν θεῶν, οὔτε
τάγαλματα τὰ σεβάστα ποῦ ἐγὼ πιά τώρα,
— ὁ μόνος ποῦ ἔζησα εὐτυχῆς στὰς Θήβας μετὰ
τὸν ἑαυτό μου στέρησα ἀπὸ τοῦτα πλέον,
ἀπὸς μου ἐγὼ κηρύττοντας τὴν ἐξορία
ἐκείνου, ποῦ οἱ ἀθάνατοι τὸν φανερωῶσαν
ἀνόσιον, τῆς γενεᾶς τοῦ Λαίου, βλαστάρη,
ἔτσι κηρύττοντας ἐγὼ τὸ αἷσχος ὁ ἴδιος

— μποροῦσα νὰ τοὺς ἔβλεπα τοὺς Θηβαίους μὲ μάτια
ἀνοιχτά; Κι' ἂν ἤμπόραγα ταῦτιά νὰ φράξω
νὰ μὴν ἀκούω, θά τῶκαμνα, νὰ γείνω πλέον
ὄχι μόνον θεότυφλος, κουφὸς νὰ γείνω.

Ἔτσι θενά τὰπόκλεινα τᾶθλιο κορμὶ μου.

Γλυκό ἔναι πάντα ἀφρόντιδος στῆ συμφορὰ σου
νὰ μένης. Τί μέδέχεσο, Κιθαιρών, τάχα;

Καὶ γιατί δὲν μέσκότωνες καθὼς μέδέχθης;

Ἔτσι δὲν θενά μάθαιναν ποτὲ οἱ ἄνθρωποι
τὸ γένος μου. ὦ σὺ Πόλυβε, Κόρινθε, σπῖτι
πατρικό, ποῦ στὰ ψέματα σᾶλεγα σπῖτι,
πόσες πληγὲς ἐκρύβοντο κάτω ἀπὸ μένα,
— στολίδι πολυάκριβο καὶ τιμημένο.—

Καὶ τώρα ἐτρανοδείχθηκε κακὸς πῶς εἶμαι
καὶ γεννημένος ἄνομα. ὦ ἐσεῖς τρεῖς δρόμοι,
καὶ σὺ κοιλάδα ἀπόκρυφη καὶ πλούσιο δάσος
καὶ στενωπὴ στὰ τρία στενά, σεῖς ποῦ τὸ αἷμα
ἤπιατε τοῦ πατέρα μου, τάχα θυμᾶστε
πόσα κακὰ σᾶς ἔκαμα κέπειτα ἐδῶθε
ἐρχόμενος ἰσάριθμα κακὰ ἔχω κάμει.

Γάμοι ποῦ μᾶς γεννήγατε κι' ἀναδωμένο
τὸ ἴδιο πάλιν ἔχετε σπέρμα ἐσεῖς, γάμοι,
πατέρας μᾶς ἐδείξατε, ἀδελφία, τέκνα,
μητέρες, νύμφες, σύζυγους, ξανασιμιγμένον
αἷμα καὶ ὅσα αἰσχρότατα μέσ' στοὺς ἀνθρώπους.
Σιωπῶ, ἀφοῦ εἶναι ἀνάξιο νὰ λέγωνται ὅσα
εἶν' ἄνομο νὰ γίνωνται. Ὅσο μπορεῖτε
πιὸ γλίγωρα ἀποκρύψατε σὲ κάποιον μέρος
μακριὰ ἢ καὶ σκοτῶστε με—στὸ πέλαο ρίχτε,
νὰ μὴ σᾶς εἶναι δυνατὸ πιά νὰ μὲ ἰδῆτε.

Δεχθήτε νὰ μέγγισετε τὸν ἄθλιο ἐμένα.
Πεισθήτε· μὴ δειλιάζετε. Ὡ συμφορά μου!
Ἄλλος κανεὶς πάρεξ ἐγὼ δὲν θὰ ὑποφέρῃ.

ΧΟΡΟΣ

Ἴδου πρὸς τοῦτο ἔφθασεν ὁ Κρέων, ποῦ μόνος
ἀπόμεινε στὸ πόδι του τῆς χώρας φύλαξ,
γιὰ νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ τελέσῃ, ὅσα νομίζεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλοίμονο! Τί νὰ τοῦ πῶ! Θὰ μὲ πιστέψῃ,
ποῦ πρὶν ἀκόμη τοῦδειξα τόση κακία!

ΚΡΕΩΝ

Δὲν ἤλθα νὰ γελάσω στὰ δεινά σου, Οιδίπου,
οὔτε γιὰ τοὺς πρωτύτερους κακοὺς σου λόγους
νὰ σ' ὀνειδίσω. Ἄν τῶν θνητῶν ντροπὴ δὲν ἔχεις,
σεβάσου τὴν ὑπέρτατη τοῦ Ἥλιου φλόγα,
φανερὸ τέτοιο μίσημα νάφινῃς. Μήτε
τὰ ἱερά τὰ βροχινὰ νερά θὰ τὸ δεχθοῦνε.
Μήτε τὸ φῶς, μήτε τὸ χῶμα. Στὸ παλάτι
γλίγωρα πλέον φέρτε τον, γιὰτὶ μονάχα
τέτοια νὰ βλέπουν καὶ νάκοῦν οἱ συγγενεῖς του—
τέτοια δεινά! τέτοια δεινά!—θεὰ μ' ἀπορέσουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιὰ τὸ χατίρι τῶν θεῶν, ἀφοῦ μὲ βγάζεις
ἀπὸ τὸν φόβον ποῦ ἔνιωθα καὶ καλὸς εἶσαι,
σ' ἐμὲ ποῦ εἶμ' ὁ χειρότερος ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους,
πιστεψε. Κάτι θὰ σοῦ πῶ γιὰ τὸ καλὸ σου.

ΚΡΕΩΝ

Τί θέλοντας παρακαλεῖς μὲ τέτοιον τρόπο;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅσο μπορεῖς πιὸ γλίγωρα ἀπομάκρυνέ με
σὲ τόπον, ὅπου ἀνθρώπου δὲν πατοῦνε πόδια.

ΚΡΕΩΝ

Θὰ τῶκαμνα, ἂν δὲν ἔπρεπε πρῶτα κι' ἀπ' ὅλα
νὰ ρωτηθῆ ὁ Ἀπόλλωνας: τί χρεῖα νὰ κάμω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄλλὰ ὁ χρησμὸς καθαρὰ τοῦ θεοῦ προστάζει
τὸν ἀσεβῆ, τὸν πατροκτόνον νάφανίσῃς.

ΚΡΕΩΝ

Ναί. Τοῦτο ἐπρόσταζε ὁ χρησμὸς· μὰ τώρα ἀνάγκη,
κεὶ ποῦ τὰ πράγματα ἔφθασαν, νὰ ξαναπάμε
στὸν θεὸν καὶ νὰ ρωτήσωμε τί χρεῖα νὰ γείνη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιὰ μὲ τὸν ἄθλιον τὸν Θεὸν θεναρωτήσης;

ΚΡΕΩΝ

Γιατὶ καὶ σὺ στῆ δύναμί του πλέον πιστεύεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σ' ὀρκίζω, σὲ πολυπαρακαλῶ νὰ κάμῃς τοῦτα:
Γιὰ τὴ νεκρὴ βασίλισσα, ποῦ στὸ παλάτι
κοίτεται, τάφον κάμῃς τῆς ὅπως θελήσῃς,
γιατὶ σωστὰ ὅ,τι ἄξιο θὰ ἐπιτελέτῃς
στὴν ἀδελφῇ σου. Ζωντανὸν ὅμως ἐμένα
ἢ θήβα ἄς μὴν ἀξιωθῆ νὰ μὲ κατέχῃ.
Ἄλλ' ἄφινέ με κάτοικος τῶν βουνῶν νᾶμαι,
τοῦ Κιθαιρῶνος τοῦ δικοῦ μου βουνοῦ ἐτούτου,
ποῦ ἡ μάνα καὶ ὁ πατέρας μου σὲ ζωντανόνε
τάφο κυρίαρχο δῶκανε γιὰ νάποθάνω,
γιὰ κείνους ὅπου θέλησαν νὰ μάφανίσουν.
Ἄν καὶ γνωρίζω πῶς κακὸ ποτὲ κανένα
οὔτε κι' ἀρρώστια δύναται νὰ μάφανίσῃ,
γιατὶ ἂν συχρὰ ἀπ' τὸν θάνατον σωτμένος εἶμαι,
γιὰ νὰ ὑπομείνω νέο κακὸ, τοῦτο συμβαίνει.
Ἄλλ' ὅ,τι θέλ' ἡ Μοῖρα μου—ἢ κακὴ μου Μοῖρα,
λέγω, ἄς μὴ μείνη ἀτέλεστο. Δὲν θέλω, Κρέων,
φροντίδα γιὰ τάρσενικὰ τέκνα νὰ λάβῃς.
Ἄνδρες θὰ γείνουν. Τὸ ψωμί δὲν θὰ τοὺς λείψῃ
ὅπου κι' ἂν πᾶνε. Ἄμοιρες, ἄθλιες παρθένες,
ποῦ στὸ τραπέζι ἐκάθιζαν μαζί μου πάντα

κι ὅποια τροφήν ἐγγίζα ἐγὼ πιάναν κ' ἐκεῖνες,
σ' αὐτὲς προστάτης νὰ γενῆς, παρακαλῶ σε,
κι' ἄφησε στὴν ἀγκάλῃ μου θερμὰ νὰ σφίξω,
μαζί μαυτὲς τὰ δεινά μου, δεινὰ—νὰ κλάψω.

Ἐμπρός, ὦ βασιλεῦ,
γενναῖε ἀπὸ τὸ φυσικό σου,
φέρε σιμά μου

τις δυὸ τίς θυγατέρες μου. Μὲς στὴν ἀγκάλῃ
καθὼς ἐγὼ θὰ τίς κρατῶ καὶ θὰ τίς σφίγγω,
θὰ μοῦ φανῆ νὰ τίς ἔχω ἔμπρός μου
σάν ὅταν ἔβλεπα.

Τί λέγω ;

Δὲν τίς ἀκούω—'Αθάνατοι—ἐδῶ σιμά μου
νὰ χύνουν δάκρυα ; Μεῦσπλαχνίσθη ὁ Κρέων
κἐδῶ μοῦ τᾶστείλε τὰ πλεόν ἀγαπημένα,
τὰ δυὸ γλυκὰ παιδιὰ μου.

Λέγω καλά ;

ΚΡΕΩΝ

Σωστά. Ἐγὼ σ' τίς ἔφερα σιμά σου, Οἰδίπου,
ξέροντας τί παρηγοριὰ θεὰ σοῦ δώσουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Εὐτυχισμένος ἄμποτε νᾶσαι γιὰ τοῦτο.

Οἱ ἀθάνατοι νὰ σὲ φυλᾶν καὶ νὰ σὲ σκέπουν.

Παιδιὰ μου ποῦ εἴσθε ; Ἐλᾶτ' ἐδῶ, ζυγώσετε
τὰδελφικά τὰ χέρια μου, ὅπου τυφλῶσαν
τὰ μάτια τοῦ πατέρα σας τὰ λαμποβόλα.

Ἐγὼ, ποῦ μὴ γνωρίζοντας φάνηκα ὅτ' εἶμαι
ἀδερράκι σας, καὶ πατέρας σας πῶς εἶμαι.

Ἴδια γυναῖκα γέννησε καὶ σᾶς καὶ μένα.

Γιὰ σᾶς χύνω τὰ δάκρυά μου—νὰ σᾶς προσβλέψω
δὲν ἤμπορῶ. Στοχάζομαι στὴ ζωὴ ποῦ μένει
πόσα θὰ πάθετε δεινὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Γιατί μὲ ποιούς, βλαστάρια μου, θὰ σχετισθῆτε,
σὲ ποιά καλά θεὰ σᾶς πέρουν χαροκόπια,
χωρὶς νὰ φεύγετ' ἀπ' αὐτὰ κλαμένες πάντα
δίχως καμμιὰ ποτὲ χαρά ; Ἡ ὥρα τοῦ γάμου
ὅταν σιμῶσῃ, κόρες μου, γιὰ σᾶς, ποιὸς θᾶναι

ποῦ θὰ δεχθῆ τέτοιες ντροπὲς ὡσάν ἐκεῖνες
ποῦ στοὺς δικούς μου τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς δικούς του
θᾶναι ἀτιμία ; Ποιὸς αὐτὸς ποῦ τὸ παιδί του,
θᾶφήσῃ τέτοιονε πικρόν νὰ κάμῃ γάμον ;
Καὶ ποῖο κακὸ σᾶς ἔλειψεν—ὠμῆ ; Σκοτώνει
τὸν πατέρα του ὁ πατέρας σας καὶ τὴ μητέρα
σαστικιά του τὴν κάνει ἄλλοι ! καὶ σᾶς γενναίε,
παιδιὰ μαζί κι ἀδελφία του—δυστυχισμένος.
Τέτοια θεὰ σᾶς σύρουνε. Ποιοὶ θὰ τολμήσουν
γυναῖκες νὰ σᾶς κάμουνε, γλυκὲς μου κόρες ;
Κανεῖς δὲν θὰ τολμήσῃ το δυστυχισμένες !
Κι' ἀνύπαντρες θὰ μείνετε στὴ ζωὴ, τέκνα.
Βλαστὲ τοῦ Μειοικέως ἐσύ, ποῦ τῶν παιδιῶν μου
μόνος πατέρας ἔμεινες, γιατί οἱ γονεῖς των,
ἔμεις ποῦ τίς γεννήσαμε χαμένοι πλεόν
εἴμεθα, μὴ ἀβοήθητες χωρὶς κανένα
στήριγμα, τίς δλάρφανες, μοῦ τίς ἀφήσῃς,
μὴν τὲς νομίσης ἴσες μὲ τὰ κρίματά μου.

Σπλαχνίσου τε, παντέρημες ποῦχουνε μείνει,
κι' ἄλλη ἀπὸ σὲ δὲν ἔχουνε καμμιάν ἐλπίδα.

Γενναῖε, συγκατάνευτε, παρακαλῶ σε
δῶσ' μου τὸ χέρι ! Καὶ σὲ σᾶς, ἀθῶα μου τέκνα,
ἂν εἴσθε μεγαλύτερες, πολλὲς θεναῖχα
συμβουλὲς νᾶδινα ἐγὼ· τώρα μονάχῃ
παρακαλέστε ὁ βίος σας ἀπ' τοῦ πατρός σας
πιὸ εὐτυχισμένος κι' ἀγαθὸς—ἄμποτε—νᾶνε.

ΚΡΕΩΝ

Φθάνουν τὰ δάκρυα. Πήγαινε μέσ' στὸ παλάτι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐττω. Κι' ἄς εἴν' ἀνώφελο.

ΚΡΕΩΝ

Ἦλα καλά, ὅταν γίνονται μέσ' στὸν καιρὸ τους.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐέρεις πότε θὰ πάω ἐγὼ ;

ΚΡΕΩΝ

Λέγε κι' ἀκούω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅταν ἐσὺ μοῦ ὑποσχεθῆς,
πῶς θὰ μὲ στείλῃς μακριὰ ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπον.

ΚΡΕΩΝ

Ὁ Θεὸς σοῦ δίνει ὅ,τι ζητεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἀπ' τοὺς θεοὺς μισοῦμ' ἐγώ.

ΚΡΕΩΝ

Λοιπὸν θὰ τὸ ἐπιτύχῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Λὲς ὅτι πολὺ γλίγωρα θὰ τὸ ἐπιτύχω;

ΚΡΕΩΝ

Δὲν ἀγαπῶ τὰ μάταια καὶ κούφια λόγια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πὲς νὰ μάπομακρύνουνε.

ΚΡΕΩΝ

Προχώρει κι' ἄφησε σέμὲ τις διὸ σου κόρες.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄχ! Μὴ μοῦ τις πέρνεις—!...

ΚΡΕΩΝ

Μὴ θέλεις νὰ τὰ ἐπιτυχαίνῃς
ἄλα—γιατὶ ὅσα κι' πέτυχες τάχασες ἄλα.

ΧΟΡΟΣ

Κάτοικοι τῆς πατρίδος μου τῆς Θήβας, ὁ Οἰδίπους
ποῦ ἐγνώριζε τὰ αἰνίγματα τὰ δύσκολα νὰ λύνη,
κ' ἦτονε πολυζήλευτος καὶ πολυτιμημένος,
βλέπετε σὲ ποιά τρικυμία δεινῶν εἶναι πεσμένος!
Γιὰ τοῦτο, ὁ γνωστὸς θνητὸς κανένα νὲν πρέπει
ὡς στὴν ὑστερινὴ στιγμὴ—νὰ τὸν καλοτυχίῃ,
ἂν δὲν περάσῃ τῆ ζωῆ—χωρὶς νὰ δυστυχήσῃ.

ΤΕΛΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΣΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

	Ἐξεδόθησαν
ΑΙΣΧΥΛΟΥ	
Πέρσαι. Μετάφρ. Ἰω. Ζερβοῦ	Δρ. 1.50
Ἀγαμέμνων. Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	» 1.50
Εὐμενίδες. Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	» 1.50
Χοηφόροι. Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	» 1.50
Προμηθεὺς δεσμώτης. Μετάφρ. Ἰω. Ζερβοῦ	» 1.50
Οἱ ἐπτά ἐπὶ Θήβας. Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	» 1.50
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ	
Ἐκκλησιάζουσαι. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	Δρ. 2.—
Ὀρνίθες. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	» 3.—
Βάτραχοι. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	» 3.—
Λυδιστράτη. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	» 2.—
Νεφέλαι. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	» 2.—
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ	
Ἀθηναίων Πολιτεία. Μετάφρασις Ἰω. Ζερβοῦ	» 5.—
Ἠθικὰ Νικομάχεια. Μετάφρ. Κ. Ζάμπα	» 5.—
ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ	
Οἱ τρεῖς Ὀλυνθιακοί. Μετάφρ. Ν. Γρивоπούλου	» 1.—
Ὁ περὶ στεφάνου λόγος. Μετάφρ. Ν. Γρивоπούλου	» 2.—
Οἱ τέσσαρες Φιλίππικοί. Μετάφρ. Ν. Γρивоπούλου	» 1.50
ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ	
Ἐγχειρίδιον. Μετάφρασις Ἀρ. Καμπάνη	» 0.80
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ	
Ἰφιγένεια ἢ ἐν Ταύροις. Μετάφρασις Ν. Κυπαρίσση	» 1.50
Ἰππόλυτος ὁ στεφανιδόρος. Μετάφρ. Α. Τανάγρα	» 1.50
Φοινίδαι. Μετάφρ. Ν. Ποριώτη	» 1.50
Ἄλκιπτοις. Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	» 1.50
Βάρκαί. Μετάφρ. Κ. Βάρναλη	» 1.50
Μήδεια. Μετάφρ. Α. Τανάγρα	» 1.50
Κύκλωψ. Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	» 1.50
Ἰκέτιδες. Μετάφρ. Ν. Ποριώτη	» 1.50
Ἰων. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	» 1.50
Ἀνδρομάχη. Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	» 1.50
Ἠλέκτρα. Μετάφρ. Α. Τανάγρα	» 1.50
Ἡρακλῆς μαινώμενος. Μετάφρ. Κ. Βάρναλη	» 1.50
Ἰφιγένεια ἢ ἐν Λύδιδι. Μετάφρασις Ἰω. Φραγκιά	» 1.50
ΗΡΟΔΟΤΟΥ	
Μοῦσαι. Μετάφρ. Α. Σκαλίδου, ἐπιθεωρηθεῖσα ὑπὸ Ἰω. Ζερβοῦ	Δρ. 3.—
Τόμος Α'. Κλειώ—Ἐστέρη. Δρ. 3.—	Τόμος Γ'. Ἐρατώ—Πολύμνια Δρ. 3.—
» Β'. Θάλεια—Μελπ.—Τερψ. » 3.—	» Δ'. Ὀδρανία—Καλλιόπη » 3.—
ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ	
Χαρακτῆρες. Μετάφρασις Μαρίνου Σιγούρου	» 1.—
ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ	
Πελοποννησιακὸς πόλεμος. Μετάφρασις Ἰω. Ζερβοῦ	Δρ. 2.50
Τεύχος Α'. Βιβλία Α' καὶ Β'. Δρ. 2.50	Τεύχος Γ'. Βιβλία Ε' καὶ ΣΤ'. Δρ. 2.50
» Β'. » Γ' καὶ Δ'. » 2.50	» Δ'. » Ζ' καὶ Η'. » 2.50

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΙΛΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀρχ. Γ. ΖΕΡΒΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Ἐξ Εὐβοῦν

Εἰδύλλια. Μετάφρασις Ἀντ. Πολέμη . . . Δρ. 3.—

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

Ἄπαντα. Μετ. Ἰω. Κονδυλάκη. Τόμοι 3. ἑκαστος τόμος . . . » 3.—

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

Ἀπομνημονεύματα. Μετάφρασις Κ. Βάργαλη . . . » 2.50

ΟΜΗΡΟΥ

Ἰλιάς. Μετάφρασις ἑμμετρος Ἰωάννου Ζερβού
 Τόμος Α'. Παρθεῖα Α-Ζ Δρ. 1.50 | Τόμος Γ'. Παρθεῖα Ν-Σ Δρ. 1.50
 Β'. Η-Μ 1.50 | Δ'. Τ-Ω 1.50

Ὀδύσσεια. Μετάφρασις ἑμμετρος Ἰακώβου Πολυλά
 Τόμος Α'. Παρθεῖα Α-Ζ Δρ. 1.50 | Τόμος Γ'. Παρθεῖα Ν-Σ Δρ. 1.50
 Β'. Η-Μ 1.50 | Δ'. Τ-Ω 1.50

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Συμπόδιον ἢ περὶ ἔρωτος. Μετάφρασις Ν. Κουντουριώτου Δρ. 2.50

Μενέξενος ἢ ἐπιτάφιος. Μετάφρ. Ἰω. Ζερβού . . . » 1.—

Θεαίτητος ἢ περὶ ἐπιστήμης. Μετάφρ. Κ. Ζάμπια . . . » 3.—

Χαρμίδης ἢ περὶ σωφροσύνης. Μετάφρ. Ἀρ. Καμπάνη . . . » 0.80

Σαφιστής ἢ περὶ τοῦ ὄντος. Μετάφρ. Κ. Ζάμπια . . . » 2.50

Πρωταγόρας ἢ σοφιστάς. Μετάφρ. Ἀρ. Χαρακόπου . . . » 2.—

Πολιτικός ἢ περὶ βασιλείας. Μετάφρ. Κ. Ζάμπια . . . » 2.50

Κριτίων Μετάφρασις Ν. Γυνοπούλου . . . » 0.80

Φαίδων ἢ περὶ ψυχῆς. Μετάφρασις Ἀρ. Χαρακόπου . . . » 2.50

Λάχης ἢ περὶ ἀνδρείας. Μετάφρ. Ἀρ. Καμπάνη . . . » 1.—

Λύδις ἢ περὶ φιλίας. Μετάφρ. Ἀρ. Καμπάνη . . . » 0.80

Γοργίας ἢ περὶ ῥητορικῆς. Μετάφρ. Ἀλ. Φιλαδελφείως . . . » 3.—

Κριτίας ἢ ἠθικός. Μετάφρ. Ἀρ. Χαρακόπου . . . » 1.—

Ἰππίους μίξων καὶ ἐλάσσων. Μετάφρ. Κ. Ζάμπια . . . » 2.—

Φίλωνος ἢ περὶ ἠδονῆς. Μετάφρ. Κ. Ζάμπια . . . » 2.50

Ἀπολογία Σωκράτους. Μετάφρ. Ἀλ. Μωραϊτίδη . . . » 1.50

Κρατύλος ἢ περὶ ὀρθότητος τῶν ὀνομασιῶν. Μετ. Κ. Ζάμπια » 2.50

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Βίη παράλληλοι. Μετάφρασις Ἀλεξάνδρου Ἐ. Ριγναβῆ

Τόμ. Α'. Θησεύς - Παύλος, Λυκαῖος - Νουμάς. Δρ. 3.00	Τόμ. ΣΤ'. Σεργίσιος - Εὐμένης, Ἀγχιλαός - Πορτίτιος. » 3.00
Β'. Σόλων - Ποταμικός, Θερμοπύλης - Κάμιλλος, Περικλῆς - Φάβιος Μάξιμος. » 3.00	Ζ'. Ἀλέξανδρος - Ἰούλιος Καίσαρ, Φωκίων - Κάτων. » 3.00
Γ'. Ἀλκιβιάδης - Κοριόλεωνος, Τιμόλεων - Αἰμίλιος Παῦλος, Πελοπίδας - Μάρκελλος. » 3.00	Η'. Ἅγιος - Κλεομένης - Τ. Γράχως, Γ. Γράχως, Δημοσθένης - Κισσῶν. » 3.00
Δ'. Ἀριστείδης - Μάριος Κάτων, Φιλοποίμην - Φλαμίνιος, Πύρρος - Μάριος. » 3.00	Θ'. Ἐπαμεινώνδας - Δημήτριος Ἀντιόχειος. » 3.00
Ε'. Ἀριστάνδρος - Σέλλας, Κίμων - Λούκιλλος, Νυτίας - Κράσσος. » 3.00	Ι'. Δίων - Βροῦτος, Ἄρατος - Γάβριος Ὄθων. » 3.00

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Οἰδίπους τύραννος. Μετάφρ. Ἀριστ. Καμπάνη . . . Δρ. 1.50

Φιλοκλέτης. Μετάφρ. Ζαχ. Παπαντωνίου . . . » 1.50

Αἴας. Μετάφρ. Κ. Βάργαλη . . . » 1.50

Πλέκτρα. Μετάφρ. Μ. Αἰγέση . . . » 1.50

Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῶν. Μετάφρ. Η. Βουτιερίδου . . . » 1.50

200 ΔΡΑΧΜΩΝ ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΟΡΘΩΣΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΔΗΛΙΟ ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ. — Ζητήσετε τιμολόγιον δωρεάν

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ - Π.Τ.Δ.Ε.
 ΔΙΑΔΡΑΣΤΙΚΟ ΚΑΤΗΜΕΡΟ ΚΑΤΗΜΕΡΟ ΣΧΟΛΙΚΟΥ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΚΑΤΗΜΕΡΟ ΚΑΤΗΜΕΡΟ ΣΧΟΛΙΚΟΥ
 ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΕΙΟΝ ΚΑΤΗΜΕΡΟ ΚΑΤΗΜΕΡΟ ΣΧΟΛΙΚΟΥ
 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΚΑΤΗΜΕΡΟ ΚΑΤΗΜΕΡΟ ΣΧΟΛΙΚΟΥ (Α.-Β.Α.Κ.Η.)
 ΑΡΙΘΜΟΣ 8824
 ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 19-8-2011
 ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘ. DEW. 88219 ΕΠΦ

